

مَا شَاءَ اللَّهُ لَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ

درین زمان بین قادری بجان و کرامت کن فکان و علم عشاق زبان علی قصه

منصور حیدر راجه

زبان افغانی بفرمایش جرمیده و او صاحب بیان محمد مصطفی اللهم انفع فی الدارين

مطبع در هلاکوت محمد معظم مطبع
در افکار و دباها میر گزید

برای

وتمم الخبر

چہ خرگند پہ خیل قد شری
بی مانند لایزال دے
منزہ گزہ لہ عیب
داد درست مخلوق مضمون
دکوت ئی سدا رہ کرہ
خود بنکارہ پہ ہر مکان
پاس تر عرش برین گورہ
لہ شمال تر جنوب
نشاندہ حکمت دہ
دائی موتی دخر وارد
دکمت پر بشکل رازری
پاتی شوی گنگ زبان دے
بی دہ لہ امرادت
واصفان ئی پر شان ساد
ند ئی وصف پورہ کیوے
ہو کمال ئی بی زوال دے
بی آلت بے اسباب
دا خاصہ درہ صفت دے

[illegible]

دموسی غنبد پر طور ہے
 چہ خیل قہر پر چاروان کا
 بد دنیا بد نیل غرقاب ہے
 دچا خای زرین بساط کا
 مست پر مینہ دد نیا خا
 دغر ورید تو سن سوروی
 اور چامکان دیران کا
 زمکہ فوش کنری حاکم کا
 دیوے نمہی دیارہ
 داکاروند دحکمت
 خاوندان د عقل هوش
 پوہہ پر پردہ شد نادان
 چہ خالق دخیرو شر دے
 ہیچ حاجتئی چاتہ نشد
 دے خیر بصیر دانا دے
 مونز لایقئی د خدمت یو
 لدھر خہ خنی سابقہ
 لد عدم چہ اظہار شو
 ولی مونز لار خطا کرہ
 شکہ خای تدنر سیر و
 دلین پر قدم لار و
 دھر چا چہ پیشوا غول ہے
 کہ پر خدای نہ کرے داد و
 دی رحیم کریم غفار دے
 پر صفت د سید المرسلین محمد مصطفیٰ علیہ الصلوٰۃ و السلام

دمعنو پر میوہ پور ہے
 ورنہ جو رفیعون هامان کا
 پر عقیقہ پر اور کباب ہے
 ورنہ ورنہ عیش نشاط کا
 لکہ گرد چہ پہ هوا خا
 لائی خو خیالوند نور دے
 حاجتمندی دیونان کا
 ہم خرمن خیلہ لحاف کا
 ترکو ہے ورثی در گوارہ
 دہ پیدا کرلہ پر قدرت
 پر دے کار کنبری خاموش
 ناواقف گنہ خیل خان
 خود پر خیل علم خبر دے
 یوہ چارئی نشد زشتہ
 دے غالب عزیز توانا دے
 ثنا خوانئی د قدرت یو
 دہ ثنا ددہ لایقہ
 دے خدمت لد سر وار شو
 چہ مقصود موداد نیا کرہ
 پر مینہ لاری کنبر کر پرو
 شکہ سوک پر ستر کو جادو
 لار خطا کا ند جہول ہے
 خوک بدئی و اوری فریاد و
 ہم ددہ فضل بکار دے
 پر صفت د سید المرسلین محمد مصطفیٰ علیہ الصلوٰۃ و السلام

چہ حبیب دیاک اللہ دے
 محمد رسول اللہ دے
 مونز ددہ د شفاعت
 امیدوار یو پر قیامت
 دے چہ ختم الکلیات ہے
 دنیایو مفتی کا کہ
 دنیایو شہو پر کلمہ
 ملا دتھو شہو پر کلمہ
 سرفراز شہو پر کلمہ
 وارنہ خستہ پر کلمہ
 کر خستہ پائین و یاد لاندہ
 دے سر خط دمرسلانو
 دے پیشوا امتیاز
 دے سید کبر دھور فراق
 ملاک چہ د شفق دے
 یاد دنیو د آسمان دے
 کما سفی کہ د میان دے
 پر فراق کہ پر افلاک دے
 عاشق کوسی بیسند چاک دے
 سپردی سوز و رنج و زیند
 خود

بیان در شروع کتاب او معلوم بود حال درده

راشد و آورده ای طالب
را معلوم شول ویر کاروند
هر طرف تمام افکار خج
آخر چرت به مقام کر کے
چه پخوا به بی سرعت کر
چه اخر اوس به مقام شول
چه ددو مقام پیدا شد
خوک چه خج تر کار کر
ما میزان دشمن ساز کر
چه پخوا مرخه بیان کر
در دشمن منظوم شو
اوس خورده قصه ده بله
هر شاعر به خیل طاقت
دوے قصه ناقصه بشود
مایه داعذر تکرار کره
تمامی مرکره بیان
چاچه کرے دانشاوه
حاجت نه وه گفتگو نه
چه د نظم کار و بار وه
ما الفاظ جمع شیرین کر
چه پکار د پستونو شه
چه راوی دی خه ویلی
له تحقیق خدای غیری

عجیبه له عجائب
چه را و راند شول فکر و
نه پوهین مر تاریخ
پدیو خای کین به آرام کر
یو مقام به بی نیت کر
په خیل خای کین به آرام شول
زړه مر بیا هسه گو یا شد
حالی نه خج له هنر
په ظاهر مر در زړه راز کر
در زړه راز مر پت عیان کر
طالبانو ته معلوم شو
خلقو کړی ده مجله
کر بیان دا حکایت
خود شما حصه لیکشوه
خند و خار مر صافه لاره
ور سره آسانه کړانه
سراسر تلخه خطا وه
خصوصاً ژبی پستونو ته
دغه کار د فهمدار وه
په بنده سحر مر رنگین کر
دوی به پوه په گفتگو شه
ما هم هغه دے لیکلی
پوه په هر خه سراسر دے

منشأ د بنکاره کید لو د دی قصه په خلقو کین

راویان چه را خبر و
ناقلاں چه را تار و
هسه کا نه روایت
په بنده شان به فصاحت
چه در ربع مسکون واره
عافلان سیه هه غار
په مجلس د شاه محمود
جمع ناست و ویر به بود
منشأ د بنده شان کر

ه

هوسه شیرین بیان
لوستر خلقو کین بیان
عجیبه حسی بیان
په کتاب عجیبه بیان
چه دوه عجیبه بیان
چه دوه عجیبه بیان
په کین سیه د لیکار
چه دوه عجیبه بیان
په بنده شان به فصاحت
راویان چه را خبر و

سیرانی دهر دیار دے
 هم له ده پرسش یکار دے
 حسن پر له وردان تیر
 هغه دم تیر پر ساشد
 نور حسن ته هغه پیر
 پدانشان وکله تقریر
 چرنی نوم و شهرزاده ده
 دهغه پد خوانه کنس

۶

پد خاصه کنس خاند کنس
 مجید نشه بو کتاب
 پکتاب بنکله دی هار باب
 چکر بیاشت در مضان
 دوی کتاب کاندی عیان
 پچلبس د شهزاده کنس
 لوی دوی و پر پد پد کنس
 چو خان غوثی کال کنس
 غدا کنس بیا پد کنس

او شهبال د باغ باد شاه دے
 بنا پیر و کنس مشهور دی
 دهغه پد کور کنس لورده
 پر مین یو شهرزاده دے
 دیر غمونه پده تیر شول
 پد اخوی بیاموند له
 دایان چه دابر سیر شد
 دیر پد دایان مین شه
 نور حسن ته تی و درومه
 په هر خای کنس سعی کړه ته
 او که نه واوره حسن
 چه حسن ته پد د اشان
 حسن و چه ای سلطان
 باد شاه و ویل له حال
 حسن سل کنس خاصان
 و چه کوزی پد جهان کنس
 که خبر را وری خوک مات
 سل او بشان بد سر و زو
 مقرب پد درگاه شی
 بیانی نور هم سل کسان
 یو خوابله خواک زیند
 له هو چای کړه پوښتنه
 مصریانو پد د اشان
 چه یو پیر له ژوند موره
 راغی او تن له کوه قاف

فریاد مر س دهر د ادخواه دے
 پد هر خای دده مذکور دے
 چه پوره پد حسن نوره
 پد عالم کنس سر زده دے
 تحت و بخت تی واره هیر شول
 دوی واصل شو یو له بله
 د سلطان پد غور کنس تیر شد
 صبر لار توند غنچ شه
 د اقصه کړه را معلومه
 د اقصه ماله را ووره ته
 سی بد ستا پر یکرم له تن
 د باد شاه و شه فرمان
 مهلت را کړه مهربان
 دی مهلت در ته یو کال
 کړل پد هر طرف روان
 پد طلب د د داستان کنس
 مرتبه بهی کړم نریاته
 ولد بار کړم د کوه ورو
 د عالم به پشت پناه شه
 کړل د خان سره روان
 چه پد مصری و مر سیدنه
 د احوال تی کړه غوښتنه
 حال حسن ته کړ بیان
 د د سوو کالو زور دے
 خبر دار له هر اطرف

که هوشاها نورد روی
 چه لپیر دا خبره
 نور له مصر روان شن
 له دمشق بهر خای وه
 هله شپه ئی کر له تیره
 وقتی لار فرخ زاده ته
 شهزاده ته ئی بیان
 شهزاده وله جواب
 وچه گران دغد ستاکارد
 وچه داکتاب ای زویه
 مکر میاشت دروژی وینه
 حسن وچه عرض لرم زه
 لثوم زه په عالم
 که داوی ستاپد کتاب کیند
 شهزاده وپل چه یاره
 زبده الحکایات نوم
 چه حسن په حال خبر شه
 نورئی و سره له خان
 په دمشق کیند بزره او سم
 هم دد قصی په عشق کیند
 خدمده چه شوله تیره
 دحسن کمال عیان شه
 خان سره ئی گرزاوند
 ناکهان در رمضان
 یو کاتب حسن پیدا کر

داکتاب ترخوک نه موی
 حسن واوریده ظاهره
 په دمشق ورسید نه
 خوشنمای دلکشای وه
 بیا چه ورخ شوه رابرسیره
 ددمشق و شهزاده ته
 دزره حال کړی پید بند شان
 هسه ورکړی په شتاب
 دا وصیت راته دپدارد
 له هر چای کړی بویه
 داکتاب د بشکاره شینه
 داکتاب ورنه نه ورم زه
 حکایت دباغ ارم
 نور بدنه یم اضطراب کیند
 دا قصه شته هوشیار
 دا قصه واوره معلوم
 غم له زره نه ئی بهر شه
 چه شم پاتی تر رمضان
 تر هغه چه مقصود یوسم
 حسن پاتی شه دمشق کیند
 په دمشق کیند بیه دیره
 شهزاده پر مهربان شه
 سطر بخ دواریو به کاوند
 میاشت بشکاره شوله په آسمان
 په دولت ئی دیر رضا کر

پر هر دم چه قصه خوان
 دقصی کک او بیان
 دی بدسم ورسه کیند
 بوابی خلاصاوند
 قصه خوان قصه بیان کړه
 کاتب کیند پید سامان
 نور حسن هغه ساعت
 شهزاده نه شد رخصت
 شهزاد ئی تدراروان

په خدمت کیند سلطان
 پیر ولس میاشت پس
 لاه غزنی ته په پیر
 چه سلطان ته هوس
 قصه واوره واوره
 سلخو دجین دسوزد
 دابو اردی غلرو
 هم له هر جنس کړان غزنی
 چه بادشاه نه وه غزنی
 پی لره

هيس نور نور اسبا بوند
 سلطان كل واره بخشش كړل
 تراولئ زيات منصب شه
 پس له هغه داد استان
 هميشه لوسته كيدنه
 انشامه وړه د چا نوږه
 شعري بحر په پايان خي

چرني نه تي حسابونه
 وحسن تدني پيشكش كړل
 په درگاه كبر مقرب شه
 په دربار كبر د سلطان
 عام و خاص به اوريدنه
 د احمد تقريز ته كورم
 په عرض او په ميزان خي

قصه د سيف الملوك شهرزاده بيانول

روايت كړي راويان
 چه په مصر كبر بادشاه وه
 په نامه شاه صفوان وه
 ديني زور او شجاعت وه
 په بند شان سلطنت وه
 سم قامت د سروشان وه
 خزانه وه دده ديره
 په هرځاي او په هر لور
 كارو باري عدالت وه
 وزيان ئي وودوه كس
 يوصالح بن حميد وه
 بل زرنوش بن هامان وه
 واوره دا عجب بيان
 خورسوه مستوران
 او دوه ورنه فرزند
 تل بد پروت وه په خفكان كند
 يوه شهنه پاسيد او چت

دا خبرو ناقلان
 د عاجزو تكيه گاه وه
 سربلند عالمي مكان وه
 مشهور په سخاوت وه
 اراسته په ذيب زينت وه
 نوم تلل په جهان وه
 له حساب له شمار تيره
 وه دري د عدل شور
 تر خوشحال دعيت وه
 خوش نماي خوش نفس
 چه قولا فعلا سعيد وه
 هر يوه په بنده سامان
 وي په كور كبر د سلطان
 په بنايست لكه خزان
 شوي نه وه پت خركند
 په افسوس او په امان كند
 په اخلاص او په بنده نيت

په وټه پداسفقاى شه
 له كل جوړه كنداره شه
 د خلك حالى ستاره كره
 شنه شنه چر توبه كره
 د خلك حالى ستاره كره
 شنه شنه چر توبه كره
 د خلك حالى ستاره كره
 شنه شنه چر توبه كره

د شاه خزان د پند
 شاه چه هغه جمال كند
 كوي يوقى ئي مثال كند
 جوړ د شى هغه ساعت
 پد ادب نشو وراو چت
 خوراس و له ورنه
 پد كويار اوسه شين
 و چه و وده اى صفوان
 اند نيتو كړي نا توان
 پي

پس لہ دی مد شد ملالہ
 نور دروم دقصر غوارہ
 کہ ہفتی نہ بہ فرزند
 پدی حالہ چہ خبر داشت
 شکوائی او خیر اتونہ
 فقیران ئی دیر مارہ کرل
 دقصر د پارہ دیرے
 شاہانہ نانی بی شمار
 عجائب خیزونہ نورہم
 پختہ زر قطارونہ
 ووپہ لاسر دغلامانہ
 تازی اصل زر آسونہ
 شاہینونہ زر تیز پو
 ہم پختہ سوہ بازونہ
 نور د مصر اسبابونہ
 مصری تورے تیرے سارے
 وسلہ نورہ پر شکاشان
 شب چراغ مرغلے
 گوسفندان دراندہ لونہ
 خلعتونہ زرینہ دیر
 نور فرشتونہ پالبتونہ
 داچہ وارہ خہ مذکور شو
 اول خلہ ئی پر سلام کر
 دباد شاہ د خوب خبرے
 پر کتاب کبیر پدہ دستان

لہ ما واورہ قیل و قال
 چہ یو خای شئی سوہ دوارہ
 موکلا در کروی دل پسند
 نورلہ خوب شاہ بیدار شد
 دیر دیورئی کرل مالونہ
 پدزہ بنادئی لوی وارہ کرل
 خزانئ کرے بر سیرے
 بی حساب خو خروار
 دہ کرل جمع دھو لورہم
 داو بنانہ مہارونہ
 دگلرنگو مہرویانہ
 زرین زرین اوزین پوشونہ
 چہ پد بشار کبیر د بہتر
 سنبال شوی پد سازونہ
 چہ ئی نہ شئی حسابونہ
 بنی نورے نیزے درارے
 چہ خہ وہ ہفتہ نرمان
 پد قیمت کبیرے نادرے
 دیر غوایان خار بہ ورونہ
 پوستینونہ پشمینہ دیر
 قماشونہ قالینونہ
 دقصر مخ کبیر حضور شو
 پسعی عرض ئی حال تمام کر
 دفرزند ئی کرے ظاہرے
 راوی کرے دی بیان

چہ دروم دقصر لورہ
 سر زینقہ نما مد نورہ
 ملاحتی بی بیان و
 صاحبتی صد چندان و
 پد قلم با بیزان و
 ویدند کرے نیکان و
 چہ مورہ دایا شہ
 راپید پد رانیا شہ
 کہ آفتابہ بخوبی چندان

9

موزہ وہ مدینہ
 پد رانیا واورہ
 شورئی لاورہ کرل
 نور فخر پد نورہ
 پد بیتی نہ شہ کاملہ
 کلہ بون ئی نورانی
 کابو بارئی نورانی
 پوپہ سلی نورانی
 صد چندان ئی نورانی
 پد نور

روح افزایه خود بر ما
خفیه و سحر و جادو
در دنیا که در این
که در خوش روی خوش
در در در در در در
که صفوان بهر صورت
حیدر که در در در در
دقیقی شود پنداره
ناله کند و زنده پنداره
۱.

در آستان و کوه
چراغ علی د ازمان در
فاصله آن در شاه صفوان در
و کشود دیده پیریه بناده
یک شبی شول که مراوه
یکی قیچی دیدیم نینجان
و نماختل کلکه در
دیده دولت از غامض و کرد
بند خاغت الامانی و کرد
نوری

یہ بخروید نازد دلبرہ
 کوہ مانپے ددی دیارہ
 یہ کبت خستے وے دزرو
 یاقوت لعل زمرہ ہر
 مرو خا خای پہ خای خور کند
 لکہ نمر ہے رو بنیان
 بیش قیمت جو اہر
 بہ شان شان پشین ریشین و
 شب چراغی مرغ غلرے
 صنوبر آفتاب وے
 دجنی پر کبیر آزار شدہ
 پور تپاس نہ اندازہ وہ
 دروم بنہر تہ بدلی نظر کر
 تماشا خانی دھر چاکرہ
 کہ چادے تہ و کا تہ
 سورید وینوی لویون کوی
 درست جہان پو خبر دارہ
 نوم دہ روح افزا وہ
 کرل روان شاہ صفوان
 وارہ ویراند دقصر
 لہ نظری کل تیر کرک
 نقل کاندہ پہ کتاب کبند
 دوا دہ اختیار دلور
 قیصر خوش بد و ورباند
 شول حاضر ہر زمان

نورانی نور از پر تلواری
 سپاه پوری آغاز کور
 دوزخ و پوشتا کور
 بنی خمی و پری رنگینی
 رسیده ئی کرے طیارے
 پد زبان شیرین زبانے
 پد نور کی خوش وقتارے
 پد صورت نقش چین و
 پد خوشی ستر کو خون کارے
 پد میدان کین شمسوارے
 علامان هزار امر و
 عجیب و و پد جهان کین
 هم مشفق دایم کانه
 عاقلان بند وزیران
 قصر دایره سامان
 لوری مصر تدرخصت
 احمد مصر پد حن بانی
 ثوک سری تی و استاوند
 فد پد مصر شاه صفوک
 و هر جای چه سازنده
 که ثوک لوی و که دایره
 که دم مصر خوک خوبان و
 صاحب طبع صاحب حال و
 نول و دوشی سنبال
 چه داهے شان فرمان شه

دوا دہ کار کر طیار
بسا طونہ بی بند ساز کر
بند محمل اطلس فرشونہ
بہی جامی صفا زینہ
پہ زرگونہ خد شکار
پہ دھن غنہ دھانہ
پہ سروشونہ و شکر بار
پہ چین زہر چین و
پہ بنو مردم آزار
پہ حرم کنس پرودہ دار
لکہ سرو سہی قد و
نادران و وہ دوران کنہ
لہ مور و پلار مہر یانہ
کاملان بند امیران
کر د اور سرہ روان
کرہ پہ دیو عزت حرمت
دو کہ قدم کینودہ و راند
شاہ صفوان بی خبر کنہ
ہے شان و کر فرمان
رقصندہ کہ خوانندہ و
کہ خوانان و کہ زارہ و
یا کہ وینچی غلامان و
یا کمال یائی جمال و
دو کہ پدینت دستقبال
کل مخلوق دست روان شیر

۱۱
 ہمد و اہدو
 استقبال تہ بہو شہو
 وریسی ہما مرکان
 ہم پچھلہ شاہ صفوان
 بدواہے نینہ سامان
 استقبال تہ شول رواں
 طاخوندہ سوز و درد
 دلعونو دہو ہمدو
 بدوئی دہو ہمدو

۱
 هر طرف در تار پیاپی
 پیرایه آن او پیرایه
 شعله مصیبت دهنه
 پیرایه کین دهنه
 شعله داخله پیرایه
 پس که خورشید نشان
 دلور که خورشید نشان
 فزونی خورشید نشان
 که نموده برآورده
 به بهمان

بی که خوشایند
 دس به بیامونی قور
 دی به فضل دانه
 چه در دوزخ و صفوان
 احوال دانه شریان
 پروانی حکم دوزخ
 دیمه سادانی عاقل

پرخیل کسب کن کل
 که دوزخ و بهشتان
 بی تو نباشد چه
 راوی هستی که
 نبی خوب و زیاده
 دسلح و زیاده
 هر شد هفتاد و نه
 چه بیاد و زیاده
 بقیه سرفرازه

به جهان دحسن طاق و ده
 به غنیمت یوسف ثانی و ده
 به رخسار و گل شقه و ده
 به قد سرو و دچمن و ده
 چه پیداهست یسوی شه
 خزانے بی پرانست
 دولت مند شو خواران و ده
 نوری ز به هفت درنگ
 چه راجع فاضلان کوی
 هم رملیان هم و جفریان
 تولا و لونی ستور
 کتابوت پرانست دوی
 ساعتونه بی به شمار کرد
 حال احوال بی به شکار کرد
 متفق شو عالمان
 نومی خوش کوی سلوک
 وی بیانی کوه ظاهره
 شهرزاده چه به کامل شه
 ورته بین به لوی خفقا شه
 رخ کلفت محنت بی شمار
 شی و پیش به عذابونه
 دیو به و کوی سفر و نه
 هست شان به سرگردان شه
 و رک به شی به باد شاهی
 له خپلوانو به جدا شه

مشهور به درست آفاق و ده
 به لب لعل و ماس و ده
 به گفتار دهن حق و ده
 به صورت و گل بدن و ده
 و صفوان کور کین اخت شه
 به هرچائی و لوستی
 له هرچانه نیستی لاره
 حکم و کوی به د امر ناک
 عالمان او نجومیان کوی
 هم د جمع حکیمان شه
 دفرزند طالع و کوی
 اسمانونه ته کتل دوی
 حسابونه بی طیار کرد
 بیاتکار بی خوباره کرد
 حکیمان او نجومیان
 شهرزاده سیف الملوك
 پس له نوم و اخبره
 دیار لسم کال کین و خل شه
 دی به سر به بیابان شه
 شی و پیش به بی اختیار
 به خشکی به دریایونه
 به دشتونه هم به غروینه
 چه خیل خان به پرتوان شه
 له دے خیل سلطنت
 به سفر به مبتلا شه

به صلح باند صفوان
 دره نوم سعد ملوک شد
 به پوه زانکو دواړه
 غرض داچې لېږه پوره
 دواړو زده کړې خبرې
 پس له هغه شاه صفوان
 چه د اوس د دوی د پاره
 د هر علم عالمان
 خلق وواړه کار وپاړ
 دوی دواړه وغوښتنه
 نور خلو پښت هم هلکان
 لارې دوی سره داخل شو
 شهرزاده په لږ روزگار
 عربی ترکی فارسی همه
 پوه په علم پېدا بښه
 عالمان یی شاگردان شو
 د پور علم خزانه شته
 پهلوان په هڅه شان شته
 په سورلی کښ هڅه پرته
 د قوت ورته طاقت
 په بند شان او په بند ساز
 پېدا ب او په هنر
 د شاهان و خوی خصلت
 چه د دیار لیس کالو شته
 په قامت کښ شمشاد قدوه

همه نشان و کفر فرمان
 پد بند نشان پد بند سلوک شد
 دوی درانگی لاس تو غاره
 مده شوله پد وک اتیره
 پد مثال کین می غلری
 حکم و کفر پد داسان
 مدرسه شی پند طیاره
 شی و جمع دامن مان
 برابر کفر پد تلوار
 مدرسه کین شول دند
 پد بند نشان پر پرویان
 مدرسه کین ورد داخل شو
 حاصل علم کفر بسیار
 معاشین رسی هم
 خبر دار پد هر مطلب شد
 فاضلان ورته طفلان شو
 به قوت کین مردانه شد
 چه مشهور پد درست جهانش
 چه شاهین غم پیژوند
 دچانه وه د صورت
 تیر انداز شد نیزه باز
 بنه پوره وه برابر
 وه پد ده کین سلامت
 نوری شور و حسن و نه
 پد رخسار کین خورشید خد

[illegible]

ده دانه عبادت
 هزاره خیر و شادمانی
 به شکر شهرزاده یار
 اویت باخته هوبینار
 هفتم هفتاد و هشت
 خواست شکر مان
 و هشتاد و دو
 در جاف و قلع و دین
 شهرزاده قلع و دین
 ۱۲۲
 بیاض و قلع و دین
 چه کور و نسداده
 در کین و لید و نسداده
 شاه مهر و نسداده
 کوته و نسداده
 به نجده و نسداده
 نو جامه و نسداده
 هزاره لوی و نسداده

نور استادی بند و رضا کوی
 و رعطانی سیم و راد کرک
 بیا مجلسی کوی طیب
 دیو کد ان غویان اوینا
 که قاضیان که علما ان دو
 که حاکم و ده که امیر و ده
 و رکی لوی چه خوک پیدا و ده
 بشی نور شول کل روان
 کینینا است به بنو فر شون
 جشن هسه به ترتیب و ده
 خای به خای و ده خوشم
 حکم و کبر شاه صفوان
 نعمتونه و خلق خود رینر

دیر دولت و ور عطا کوی
 و پیشکش و در گوهر کوی
 خلق بی و بلل و نسداده
 کرک بی و نسداده
 طالبان که فاضلان و ده
 که غنی و ده که فقیر و ده
 که ناخوان و ده که توانا و ده
 خاص دینا و ده صفوان
 شول ماره به نعمتونه
 چه و ده چا تو نصیب و ده
 رنگارنگ بنه خورا کون
 چه خلوت و ده و ده و ده
 هفتاد و کور ته و ده چینه

بادشا او ملک سیف الملوک ته سیال و صفوان پد کوی کیا ستل
 چه خلوت و ده و ده و ده
 خلعتونه بی بهر کرک
 شاه صفوان تمام اختیار
 شهرزاده ته و سپار نه
 کرک حاضر ته و زیوان
 هم نسکو ته خاص و عام
 شهرزاده چه به آرام
 و صفوان خاطر پر بناد شه
 نور خلوت ته شه دند
 و چه اوس به عبادت کور
 پر خلوت کین به درون
 خوشحالی و شوی و ده
 وار و خلق و ده و ده کرک
 هم و ملک هم و ده کار
 هم تاج و ده سر کینه
 سرداران او و امیران
 شهرزاده ته به سلام
 تحت د پاسه شه مقام
 چه پوره بی دزیره مراد شه
 پد یو کوی کینر کینینا ستنه
 چه تویند و اخوت کور
 پروت و ده خدا ته سر نکون

چه لهری شاه مهره کمره
 صورت یوبه دوه زیبا شه
 صبر لار طاقتی ورک شه
 هوش آرام تر نه جدالار
 شهراده چه دخیال ولید
 اورثی بل دزیره پیر شه
 به صورت کبشئی اوربل شه
 به خیالی صورت مین شه
 سترکی سرکه پیرزه حیران
 لار له عقل بیگانه شه
 لاسئی پورک پیر چلخان کو
 سرگردان لکه مجنون شه
 غور زاوه ئی پیر دخیال
 دبلایه خوله کبش کیوت
 شیرچه تیره شوه سحر شه
 یو خواله خواگرو زید نه
 پروت پیر خاور و کبش خراب شه
 پتهی سترکی خوار و زار شه
 سعد ملوک لار شه چالاک
 ورته دای و اغوس سینه
 چه خبر باد شاه صفوان شه
 لار پیر شور پیر وک پیر کوک
 زر زرغین ترئی و کبش نه
 وجهه ائی خما دلیر
 خشک پین درته احوال شه

هم فی کونته ورسره کمره
 شهراده مین پیر لا شه
 عشقئی دروند عقلی سیک
 غرق پیر بحر دسودالار
 ساری هسه جال ولید
 ناقرار مجنون او تر شه
 عقل فکری جلیل شه
 لکه بت بی روح تن شه
 ملوه افسوس ارمان
 که هوبنیاروه دیوانه شه
 زوئی خیر خیل گریوان کو
 گاه درون گاه پیر ورت شه
 سر پیر زمکه پیر دیوال
 نوز بی هوش پیر زمکه پیر ورت
 سعد ملوک ناگاه خبر شه
 شهراده ئی بیاموند نه
 بی طاقت هم بی تاب وه
 جامی خیر و ران دستاره
 زرتی راور بل پوشاک
 هغه زورئی تر و کبش نه
 کد پیر شور او پیر فغان شه
 وئی لید سیف الملوک
 ورته هسه گویا شنه
 ای خما دزیرگی سر
 دایر خمد زره ملاک شه

شهراده مین پیر لا شه
 عشقئی دروند عقلی سیک
 غرق پیر بحر دسودالار
 ساری هسه جال ولید
 ناقرار مجنون او تر شه
 عقل فکری جلیل شه
 لکه بت بی روح تن شه
 ملوه افسوس ارمان
 که هوبنیاروه دیوانه شه
 زوئی خیر خیل گریوان کو
 گاه درون گاه پیر ورت شه
 سر پیر زمکه پیر دیوال
 نوز بی هوش پیر زمکه پیر ورت
 سعد ملوک ناگاه خبر شه
 شهراده ئی بیاموند نه
 بی طاقت هم بی تاب وه
 جامی خیر و ران دستاره
 زرتی راور بل پوشاک
 هغه زورئی تر و کبش نه
 کد پیر شور او پیر فغان شه
 وئی لید سیف الملوک
 ورته هسه گویا شنه
 ای خما دزیرگی سر
 دایر خمد زره ملاک شه

دیده نه کل دیوستان بی
نزد دهی چاهل و جانین
خشت دستای خیلدونی
مردان دستاوی خیزدنی
بارد تاسه هدم و
تخت دوسه دیوانه
چهارمادیکه نرس
حال درزه دو جان

۱۶
ماندنی کند مہربان
راشد حال را تنبکاو کند
غم کہ زو نہ خلیک جو
را تنبکاو کند غم نہ د
چیئی زند کوئے آسمان و
فرشتہ کہ بد آسمان و
با چہ حوسہ بدین سار
کے آسمان و زمین کو
چیئی تنبکندہ بدین سار

دیده نه کل دیوستان بی
نزد دهی چاهل و جانین
خشت دستای خیلدونی
مردان دستاوی خیزدنی
بارد تاسه هدم و
تخت دوسه دیوانه
چهارمادی بیکانه
حال درزه دو جان

۱۸

باز از این صحنه خوانند
باز خوانند و سماع کنند
چهر طاف ددغه اوردند
پس آمدند و درم آوردند
اوس بر چو کرم و زهره
خواه خواند چو کرم و زهره
هم دینی بر دین خوانند
دجینی بر حال سرگشته
وزنی سازد و زهره
در شمع و فیضیت
و چهره را خبر می خوانند
پیرزده را خبر می خوانند
چو شد و شد و شد
چو شد و شد و شد
شهریاد کان چو شد
شمار و وصله را خوانند
که در وید و عاقل
نمبره و عاقل

دے دیو پہ توارہ شہ
زیوئی شہ بدغم کیں دوب
چہ کوی چغہ بی اختیار
خان فی تینک کپھغہ دینک
پد پالنگ کیں وختلہ
بے طاقتہ بے بحالہ
کپے خوبی لکہ شکرے
نہ فی پاس جاتہ کاتہ
شہزاد کی باند شو تیرے
رنک فی زیر لکہ دغفران
سم قامت فی لکہ نون شہ
لہ وینستہ شولہ ضعیفہ
دک تن فی ملاک ولید
چہ داحال شہ ستالہ خیر
پنخیل خان بہ کار آسان
پد خفقان کیں بد کپوے
ہسے وکر لہ ظاہرہ
کہ نہ نہ واپے بل جاتہ
سراسر پد حسن پورے
چہ حال ستا بہ چاتہ وایم
واورہ ای خماغم موہے
دے لیدے پد بار اکبر
دوارہ یوسوف پد بازار
پد پالنگ کیں ناستہ دے
کمران بہ شہ خماگذران

داکو عقل کو مہر کر کے
 کہ دیو خونرو کے دایار
 چہ جئی نہ دایہ پانید
 نورنی جو رہ بہانہ کرہ
 وچہ اے دایہ نیک نیتی
 داخلہ دلچہ ملک و مالک
 چہ بنکارہ ورتہ دولت شد
 نورنی وچہ لوک پاس
 زور خادری پیدا کئے
 چہ خہ بازار لہ و رشو
 چہ مقام لہ دزد گرد
 دایہ وراپہ ودرید لہ
 بیادایہ جو رہ سودا گرد
 خہ قدر زنی بھر کر لہ
 وچہ بند غمی پیدا کرہ
 چہ زرگر بہ خہ بھر کر لہ
 چہ دگر بہ ہر یو خیز
 دی بہ عیب و ربانہ کینو
 چہ ردو جگہ دیرہ
 نور دگر شد دیر بہ قہر
 وچہ اے بی شرمی بنجی
 در رو داخلہ دکان پرورد
 چہ دایہ داوا ورید نہ
 وراخہ چہ خو بہ پیرتہ
 نور جئی گر خادریو مرتہ

چہ تہ مینہ پد زکو کو کہے
تا بہ ورنہ کوی خیل پلار
شولہ پوہ چہ کار نہ کا نہ
ورتنی ورنہ خزانہ کوہ
ای نیکوئی نیک خصلت
وارہ ستاپہ تا حدالہ
دایہ ہر نصیحت شہ
زہ خالی کوہ لہ وسواس
پد جئی تی و اجا و نہ
د زکو بہ حال خبر شو
دوارہ کارے برابر دو
شہزادگی تماشا کر لہ
خوان شہرہ مشغولاکوہ
د زکو بہ لاس تی و کو کہ
د برجد او باقوت واکرہ
دی دایہ بہ ہیرتہ و کو کہ
ورتنہ و و لیستہ عزیز
بیازکو بہ تی بہ پیشو
سہ شہ لہ حد تیرہ
وہر تہ و لی و پد جہر
دلشہ کرے ولی نہ خ
پد خیل لورہ قدم کیوہ
شہزادگی تہ تی و کا تہ
خہ لہ ناستہ یوزکو تہ
مخامخ شہرہ دخوان لورہ

در بنکاره کی کل خوش کرد
 و خوان زبده کی نامید تار کرد
 چیز کرد و لید جمال
 و در کی شد طاقت جمال
 و در آید و پیر و اولادش
 بدیوید او پیر و شاه
 بچها شد با تو بی گفتار
 نسکو پیر و بی اختیار
 لاس کی پور و چرخان
 ۱۹
 در بنکاره کی کل خوش کرد
 و خوان زبده کی نامید تار کرد
 چیز کرد و لید جمال
 و در کی شد طاقت جمال
 و در آید و پیر و اولادش
 بدیوید او پیر و شاه
 بچها شد با تو بی گفتار
 نسکو پیر و بی اختیار
 لاس کی پور و چرخان

چم ختم حال شد در بیان
 ز زکریا که در بیان
 کورمانی که در بیان
 له مانندی که در بیان
 شهرزادی که در بیان
 دازدی که در بیان
 چم مانندی که در بیان
 دی که در بیان
 پیاده که در بیان
 ز زکریا که در بیان

نور زکریا کی ز پرور
 یوه بنیخته دزرگرو
 خدای و زکریا بنیخته
 چه زکریا بی تاب ولید
 نور یواخی بی زکریا
 ورت دوی وادره خوان
 تهمین بی زه پوهیوم
 که دجال دزیه ملاک
 کار و بار بد برابر کریم
 زکریا وجه بد بند شان
 یوده بنیخته بشکاره شو
 یوے ماسره سوداگره
 پد سودا کنی خبرے
 ماتر مخ و گور او نه
 هغه بله رانزده شوه
 مخامخ شوه ودمیدله
 گونذی شوله روانه
 بنیخته وے پد دستود
 ورسره چه تالیدله
 زکریا وجه داساعت
 اوس به خنک وشی کار
 بنیخته وچه را بشکارین
 شهرزادی پد زه غنچه
 جامی واغونده طیار شه
 له مانری نه گیر چا پیر

دستی بوی تدخیل کوته
 پوهنده پد هوهنزه
 هم جالائی کماله
 پد بد حال بی خراب ولید
 خلق واره بی بهر کر
 تله خان شوکے خان
 ستاپه واره حال رسیم
 بیان ماته کر فی الحال
 بله تاسره دلبر کریم
 ناست وم زه پد خیل دکان
 راعله ماته ودمیدله
 وچه داواخله داراگره
 ختم قدم وکرے زیه وک
 دیرم قهر ومرت کنه
 له پردے ندی پرد شوه
 بیادستی روانه شوله
 زیه بی واخستله ماته
 یوه شتد بادشاه لور
 داد دے دای کیدله
 زرشه جور کره مصلحت
 چه بی وونیم دیدار
 ماته هسه معلومیت
 ده پد تا باند مینه
 زه مانری تهر پد رفتارشه
 دروورد وگور زه تهر

دے اغوستی توورنگین وه
 دوباره مانری تہ لاره
 داو بو پيال خوشبو په
 يوه ستن ئی بنکاره کرله
 بیا دسرو کلو دسته هم
 نور مانری تہ لاره شوله
 چه خرقه قدر تیر ساعت شد
 بیژنه کورته روان شنه
 بنخی و جنی غمگینه
 وای د اقمیصر کی لکون
 هسی یم په میند راسته
 چه بنکاره ئی ورتنه سر کر
 که په میند کین مر سرخی
 او پيال چه خوشبو په
 وای باغ له مراد روم
 اوله ستنی دا خبره
 چه راجی سره د خان
 دغه لار کین به سلگونه
 هغه پر یکه په سوهانه
 شوه بنکاره له تورنگینه
 خوان و بنخی د ساعت
 بنخی و چه طیار یزه
 یوسوهان واخله پلا
 او که باغ کین خوشکیندار
 ناکهانه ئی حصار کرله

هم پر لاس کین ئی آئین وه
 راغله زر په لکه غایه
 دغه خوان تہ ئی کره توپه
 خوان تہ نیغه ئی نیوله
 دی بنکاره کره بنایسته هم
 دروازه ئی وسترله
 زرگو پوه شد چه دخت شد
 حال ئی بنخی تہ وائینه
 لری هسی په تامینه
 دے خمار زر په خون
 چه پر وینو کین یم راسته
 تاته داسی ئی خبر کر
 پر دادم و برابخی
 ستا طرف تہ کره توپه
 داو بولاره بیامومه
 شوه معاوم بند ظاهره
 بند تیره راوړه سوهان
 ایینی شوے دی بخونه
 بیا به راشی په بند شان تہ
 چه په شپه ودا کار شینه
 دتلو جوړ کر مصلحت
 زرشه شپه ده روانیوه
 نور ورخه مه کره وسو
 چوے شی په تا بیدار
 هغه خای ئی گرفتار کرله

تمکین دار و لکه ضرور
 که چه کین به ما خبر
 بیا نه شنه نا امید
 تا به خطا ص کین لکینه
 بیژنه کورته روان شنه
 دمان به پر لور روان
 چه مان به تده سید
 پر سوری کین لار و ننه
 پر چویند حاکم تونه

چه پر لور دانه شنه
 خو کین تہ کا تده
 خوفی په ران شنه
 خوان تہ شوشه پور تہ
 دتلو جوړ کر مصلحت
 زرشه شپه ده روانیوه
 نور ورخه مه کره وسو
 چوے شی په تا بیدار
 هغه خای ئی گرفتار کرله

بنی و چه داده خون
 تیغ زینا که خان
 دانی تا دهنده داده
 یعنی دایم خون خنده
 میند و برونه کوی نه
 خوراک و برونه خوراک
 ستالک تالک بند ک
 خوان که د حال زهیر ش

۲۳

دی به نغمه سر و کجی
 بلک شیدر سبال دوان
 لاله دیندر بدوستان
 جی باغ کبر که زید
 ده سره غناخ شول
 به بوسا وید خندان
 سره غنای شغور
 ناکه اند تو کجی
 به حال زو خور

به افسوس او پد ارمان
 ای خمایو شیرین
 را بشکارت دواره چشمان کوه
 ستالک غم به نادریم
 به فریاد اوید ژلایم
 خوان چه و اوید آواز
 خوندی و در کوهی شان
 خوشبوی دباغ هم دیوه
 خوب غالب و ربانی شن
 چه سر و د مجلس تمام شد
 شهرادگی به زره غمکینه
 بوخایل خوا کزین
 ناکه اند کاتنه
 ورت و دریده حیوان
 و چه او سر که کبیدار کم
 دی به وائی د شاه لوس
 نوری یو خوا بل خوا شک ک
 خر میوه تی ورت کیشوه
 بیاتر دزم و اند شوله
 شیر چیره شوه سحر شد
 به دیو غم به زره زبون
 چه دینچی شده نظر
 نوری زره هغه زمان
 چه جینی تی تر شکل کوه
 دیو کوه خوب بیان

شهرادگی وید داشان
 کبرجن سارن
 ورت خماله زره خفکان کوه
 به زار و زار و زار ویم
 به غوغا به و اویدایم
 هسه شان به سوز و ساز
 چه له خان شدی خان
 شوه دخوان دماغ تیره
 اوده هلقه و اویدند
 خلق قول به خیل مقام شد
 پورت شوه دیار به مین
 تماشه تی دباغ کوه
 پروت زرگونی و لیدن
 شوه دخان سره کویان
 به خیل خان تی خبردار کوه
 خنک سیک لری دستور
 دیار آرم تی زره خیل کوه
 دانی نیند ورت پریشوه
 به مانوی نبوت
 زرله خوب وین زرگوش
 راعی کور تر شد درون
 خیل جستن تر براب
 و جستن تر پد داشان
 سوری دیو کوه تا دایم
 چه زرگونی و کوه بیان

په هغه درنگي دواړه
 وچاپوڅوکیداران شول
 وهغه کښ څوکیداروه
 دگروچه درشده ته
 هغه یارنی شه درپورته
 حکمت او پد هغه ده
 دغی ودرید هغه دم
 شهزادگی او زرگوداره
 څوکیدار وکړل بنديان
 څوکیدارچه وزندان وو
 حق مست ووله اونیو
 هغه دم له حد تیر
 وچه خدای شه مریان
 یوه ده دباد شاه نور
 دتمام جهان دولت
 دزرگو بنخه خبر شوه
 یوه ورنخه یی هوښیاره
 وچه زوږ شد شات پیداکړه
 هم دودکړه خطیاره
 دوه خواجگی یی جوړکړل
 دی یوه خواجچه پد سرکړه
 دوی سره له دی سامان
 پد زندان چه فی مقام کړ
 په سلام یسی دایم ناک
 چه زه بنخه یم ضعیفه

سره وینول هم غاړه
 دواړه پاتی حق چیران شول
 چه دیر بند دزرگو یاروه
 خما بنخه خبروه ته
 لار شه دزرگو کومر ته
 هغه خای وکړ خبر ده
 څوکیدارو سره سم
 لاس پد لاس غاړه پد غاړه
 کړل داخل یی پد زندان
 هغه واره عملیان وو
 څوک یی خود پد مجنونو
 دوی خوشحال شو دیر پیر
 وئی کړ پد موبن احسان
 بل زرگودای مشهور
 داغی موبن له داساعت
 داله کومر دز بهر شوه
 زوله خوبه کړه بیدار
 اوس پنجه خوبه خطاکړه
 میده سپین مژه داره
 پد ترتیب یی کیښودله
 بله وختی له یی ورکړه
 دواړه لایه توزندان
 څوکیدارو ته فی سلام کړ
 دی بیان کړ هغه درنگ
 پد نسبت پد ذات شریفه

هښید لیل و نهان
 سم طاعت دکر دکار
 دوزرے نسیم تمام کال
 پد نامه دزوال الجلال
 بیکاه خوب کښ کاتنه
 بند سیر یم ولیدنه
 وزندان کښ موفزیدنه
 نه خلوات حاجت مندانه
 ولی دزبوسر حواکه
 ۲۳
 شهزادو کړه پد دانه
 دوه خواجگی یم پد زندان
 دواړه داساعت
 دواړه دساتو شینه
 او دایم د خورگی یم
 خورگی د بندیان
 څوکیدارو دوزخ کښ
 داسه دیوونه بله

او که داوید خطا
نور به دست او سر و پا
چرخ بر خیزد تا سوخته بیغ
خونیکه بر کوهی دریم
فوز نماند از اقرار کرد
هم سلطان شد درون
لا یله بود که درون
چه چندانی پیوسته کرد

۲۴

مون و و پرون راغلی
 درسته ورخ موکرله تیره
 چه حاجت بی خیل ادا کر
 له کو تو ال ویرید لو
 مون و چه بیاصبا شه
 ناکهانه خو کیدار
 وکر مون هغه ساعت
 مون ویل بنجه خبنتن یو
 دوی په لور کے دزدان
 اوس د شاه په حضور راغلو
 خبنتن بنخی چه بیان
 جلاتیان باد شاه طیار کرل
 ترجدائی کرل سرونه
 تولئی ورکرل ورکرته
 حکیمی چه سر تر سر
 شهزاده کرل ستر کرل
 وچه د اقصه دوبارته
 حکیمی په پیره مینه
 پیدار وکینئی اثر
 چه بد دایاله چا خبنتله
 وچه ای شهزاده هوش کرل
 پس له هغه غوب کرل ما
 شهزاده پایاله وخبنتله
 حکیمی قصه دوباره
 چه قصه ئی خلاص کرل

خوکیدار و و بلی
 خوچه شپه شوله بر خیره
 نورئی مون له رخصت رکر
 په دے باغ دیند شولو
 خو به کورته چه رنرا شه
 په مون راغلل په یو وار
 ورته پیر فریاد منت
 زرگران د دے وطن یو
 بوتلو مون بند یوانان
 په دا هسه دستور راغلو
 وکر شاه ته پیداشان
 هم را تولئی خوکیدار کرل
 هم ئی واخستل مالونه
 قصه ور سیده سر ته
 بیان وکر برابر
 وکتلئی د دے لورته
 ماته وکر په تلوار ته
 پیاله جوړه کره شیرینه
 پروت وه هسه مقرر
 بی خودی به ند و مر تلله
 دایاله داخله اوس نوش کرل
 چه قصه و وایم تاته
 بخودے تر ورکه شوله
 هغه دم کرل تکراره
 بیاحیره ئی کره بله

وچه ای شهزاده خزان
 هسه واوره مه دیان
 نیکاره ماته مصلحت کرل
 ماخبر په حقیقت کرل
 زه به سعی شایه کرل
 کوئشونده بر لبیا کرل
 حال د زره راندیان کرل
 تماشده بیاید بنیشان کرل
 شهزاده و وایم تاته

۲۵

وچه ای شهزاده خزان
 سعد ملوک د استوه زره کرل
 حکیمی خوک و استا کرل
 سعد ملوک و استا کرل
 چه له وریه وایم تاته
 ولیده سیف الملوک کرل
 یو تر بل توالس و غایه کرل

راغله مات و درین روز
سین خون در خلیج
لاری ما و در خلیج
ما جواب بدین سلام که
و چه موند و در اوم که
قاصدان دیوان و
داد و ده کوئی ستادین و
شاه مهر که در دیار
هم دالایه و در دیار
۲۶
را پوشتاک خیر متشکک
داخا و خیری فی حاله
والی بی و در فی حاله
راخیز و در بند شان
دریشکشتی که سلیمان
دریشکشتی که او شوق
دریشکشتی که او شوق
چرا و استاده و مان
در بی بی و در بی بی
در بی بی و در بی بی

نورئی و چه واید و
شهرزاده و چه موند ناست و
پیشکشی نامگاه راغله
چه بد بخه پرانتله
یو صورت مریدند
چه بد هغه رنگ زیبا بل
عقل هوش مرید واره
داچر حال مرید و اشان د
که خوک اصل و صورت
زه هلاک بد کرم و اشان
سعد ملوک چه داچر
پر تلوار شد زر و وان
و چه زیری مرید و بان
د ملوک هغه جوش و سر شد
پد جامو کین چه صورت د
پر بند شان پر بند صفت د
چه دا حال فی و مرعیان کر
دیوی و کرک خیر اتون
شاه صفوان و چه داکار
داخیز و نفا اشنا و
پوه و رخی بی و سواست
ناکھانه باد شاه پورته
پد هر چا بان هیبت شد
زه او تحت سوه لزان شو
گود غبار چه بد هوا شول

تد اھیب د لکیر شول
هغه و رخ پر مجلس و است و
چه باد شاه را و استول
ترجامد را و وتله
چه جامو کین بشکاره شن
صورت نشسته پد نیابل
خوب آرام مرید و شول واره
د هغه صورت هجران د
پید اند کوی پد دولت
د هجران مرید نشسته توان
واوید واره ظاهری
چه خبری کر شاه صفوان
هغه عرض کر مرید و شاه واره
معلوم مرید چه او سر و سر شد
پد هغه صورت مرید د
خک تل زار مرید و خجند
پد خوشحال فی شاه صفوان
کرک خیرات فی دولت و نه
کران بحد د بسیار
چه پد لاس کین ن خجادی
ناست و مرید پد تحت دیاست
گود غبار چه بد هوا شول
خلق و چه جوری قیامت شد
خوک چه و واره حیران شو
تر اوه کس جدا شول

چه دنده پد خاند کین
 آورید لے م کتاب دے
 شتہ صفت پکین شان شان
 هم د پرور سولا نو
 ماویل کتاب طیار دے
 پکین شتہ عجب صفت
 چه بند نوم ئی محمد دے
 نادیده دده پد دین
 شاه صفوان وچه کتاب
 ولی شرط واسره داکری
 چه د شرطی مقرر کر
 چه جامه مرو سپر دل
 زه عاشق ئی پد صورت شو
 نسکور پر یوم بی هوش
 بیا چه تیر شد یونرمان
 و مرد صورت دچا دے
 و و و لاپ هغه دیوان
 داختره لور د شهبال ده
 او شهبال د شاه رخ خوی دے
 پربا غچه کین دارم دے
 نوموندل د باغ دی گران
 بیام وچه د صورت
 دو ویل چه پو بند خوان دے
 پد نامه نوشاد یاد دین
 یوه ورختی سلیمان

ستا پد خاصه خوانه کین
 بند رو بنیان لکه آفتاب دے
 د بنی اخر زمان
 شتہ صفت هم د بنیان نو
 راخنه میراث د پلار دے
 د سرور بنی حضرت
 د الیز لے پاک احد دے
 راوړ ما ایمان یقین
 زه بد در کیم پد شتاب
 کتاب بیاراته عطا کړی
 نور کتاب مړ و لور کر
 بند خمره مړ ولید له
 سر تر پای پد هیبت شوم
 زړه سیند مړ د لږ جوش
 پد هوش رانغ خما خان
 چه پد هسه شان زیاده
 زړی وکر د ابیان
 پد نامه بدیع جمال ده
 پد شاهان نو کین د لوی دے
 پد بنیاست کین بی قلم دے
 ورتلی نه شی هیت انسان
 جوړ کر چا پد بند زینت
 مجلسی د سلیمان دے
 د حکمت له هغه کین
 پد نوشاد وکر فرمان

وچه راشد د ساعت
 ماتد وکر د حکایت
 نوشاد و ما ندر معلوم
 هسه حال د ملک و مال دے
 نن چه شوی شهبال دے
 د شاه رخ باغ ارم دے
 تخا عده د وړک ئی غور
 باد شاه کړه وړک ئی غور
 چه کالوند نیو انیا شپه
 ۲۷
 بن د وړی پیر ایش
 له حساب د وړی ایش
 مقرر د وړی ایش
 د وړی ایش شهبال
 چه و نشاد وکر جمال
 وچه خبر شد سلیمان
 اوس کړه جوړ صورت نفور
 پد غور

نورانی جمع سرداران کرد
 و چون در روزان کرد
 در صفا و صاحب هوش
 و چون در چهره مصطفی
 چه کار و کرد و کرد
 در دوش و در پیش و در
 و در دوش و در پیش و در

۲۸
 بخند تا کنین صفوان
 و چون در چهره مصطفی
 و چون در چهره مصطفی
 و چون در چهره مصطفی
 و چون در چهره مصطفی
 و چون در چهره مصطفی
 و چون در چهره مصطفی
 و چون در چهره مصطفی

چه مجلس کین مدام ویند
 نور خلوت بست و در خیر شهاد
 بند تصویر بی طیار کند
 چه خمره بی بنکاره کوله
 حاضران شوکل بهوش
 سلیمان و چه ارمان دے
 چه صورت داهیه رنگ
 نور دست هغه زمان
 خزانه کین بی کینوله
 یوه و رخ مجلس کین نه
 چا و لاس کین و صفوان
 بادشاه و چه داصورت
 شاه صفوان ته واستوم
 پس له هغه سلیمان
 دهغه پر حکم بان
 دیوان کارل مخصت شونه
 د خمره او پیشکش نورا
 چه بی مثل هر یو چیزه
 نور مرخوی له ویر کند
 د تقدیر به مقرر وه
 چه د خدای به هسه کوه شه
 اوس دے چرت سلیمان
 بنا پیری خنک آشنا کوم
 نه نشان بی چالیدے
 نه یو هیبم کوم چار کوم

تماشائی خلق کویند
 نو شاد کینیاسته کنار
 به دربار کین حاضر شنه
 مجلسیان و لیدله
 د تصویر د تاب لبرجوش
 خه بادشاه خه بی جهان
 ورسه نه دی هر درنگ
 خمره یوه سلیمان
 تماشا به بی کوله
 د کتاب پر کین یاد شنه
 شنه کتاب به هسه شان
 بنائی د اچه د ساعت
 او کتاب تر و غوارم
 و کرمون به بان فرمان
 د پیشکش مور او پر ورت
 ماته بی پرینول پیشکشونه
 ماداخل کرم پخیل کوم
 دیو به ما بان عزیز وه
 ما پر دے خوشحالونه
 تد بیر کله پر خبر وه
 د ابر رخ خا درزه شه
 چه د کار کاند مروان
 ارم باغ چرت پیداکوم
 نه بی خای د چاموندی
 خه تد بیر او کوم لار کوم

او شہباز د شاہ رخ خوی د
 پر ارم کسبئی مقام د
 ورسره مہلت یو کال کره
 چه یو کال و مر بانی تو شے
 مصلحت چه پد اشان شد
 شہزادہ سیرہ د منہ
 و چه اے خوی همراز
 ستا مطلب د پدارم کسب
 اوس بد خلق و لیبر مزہ
 مکر تہ لب پد آرام شد
 پس لہ کال بد خبر مزہ
 شہزادہ و مہربان
 روح مر لوٹ هغه جمال کر
 اوس د آتش قالب بی تخا
 زہ بد خو صبر کوم
 پر مخ او بنی تی خور کے تلے
 مور و پلار هم د سپایان
 پس لہ هغه شاہ صفوان
 چه سیرے روانوم زہ
 شہزادہ هم پر رضا شد
 کال مہلت تی برابر
 کہ تی اور پد زہ لکیا و
 پس لہ هغه شاہ صفوان
 چه پنخہ زر خوانان
 لہ لشکر راجد اکر کے

باد شاہ تی لہ حد لوی د
 طلعت ساز دودہ آرام د
 شہزادہ پد خوشحال کره
 دغہ کار بد دودہ هیب
 نور راپوس تہ شاہ صفوان
 بد خاوت کسب کسبیا ستہ
 بھر مند سب فرار
 باقی مہ اوس پد غم کسب
 ارم باغ بد لیتوم زہ
 پدارم پد خیل مقام شد
 را وید متالہ د دلبر مزہ
 ای تخا پلار سلطان
 هوش تخائی کل پایمال کر
 دسرتہ ناستیم نا توان
 داسختی بد خون غم
 لہ چشمانوئی وینی سرتے
 ژریدل هغه نرمان
 ورتہ و و پد اشان
 ستا پد کار پس لیبر مزہ
 خویش پخیلہ مدعا شد
 ورسره کر مقدر
 پد وعدہ خویش د آشنا و
 پد اشان و کر فرمان
 خوانمزدان او قاصدان
 حاضر مخ کسب تی تخا کپئی

زکریا و شہ صفوان
 پنخہ زر قاصدان
 و چه پد سبب پد
 نیکند پد سبب کسب
 کسب غم پد باغ
 تہ پد سبب پد
 ہر ساعت او پد ہر دم
 رشوی مانع ارم
 بند معلوم کر تی و پد

۲۹

چارم پد جمال خبی
 او خبی پد پد
 خنہ مالہ د کر
 دکر پد پد و زرو
 دور کاہ پد دکر
 و پد پد پد مقرب کر
 پس لہ هغه د پد طلب کر
 ہر طرف تہ شولہ روان
 قور

خوك طرفته دقيروان تلل
خوك طرفته دايوان تلل
خوك طرفته دبلغار تلل
هو طرف ته دغلبد نه
خاي په خاي داقاصدان
دوي پوښتني بد كوله
په احوال د بادشاهانو
خبردار شول سر تر سر
يول د باغ دارم
د بديع جمال هم نوم
پس له خوار لسر مياشتو جا
بيل بيل د وړاو وروست
خاور زړه تصويرونه
دغه نبي خمره نادره
چه مقصود ئي پر هيچر شان
شاه صفوان پر زړه غمناك
وچه اورم پر زړه بل شنه
ما ويوخه بد را شنه
ولي واره شي هوښيار
او كه نه اوس به هلاك شي
اوملوك شهزاده كومه
بي قرار بے آرام
ورځنه هغه خمره وه
مناسب له خپله حال
ستا چه مخ پر شان دكلد

خوك په لور دخراسان تلل
خوك په لور د بدخشان تلل
خوك په لور د قندهار تلل
په هر لور كې كزي نه
شول دپره په هر مكان
هم قصي به اوريدلي
هم په حال د فقيرانو
په بند شان له زيو ورو
چا خرنه وزيات وكم
نه شته هيچر ته معلوم
راغلل د و تر شاه صفوا
ساز په نقش پر زيت
راوړل د و پر بند نقشونه
د و صفوان ته كې حاضر
معلوم نه كې په جهان
كې پر غم او په پنځاك شه
تول صورت م پر جليل شه
شهزاده به په خندا شنه
چه د نه شي خبردار
زړه پاره سينه به ئي چاك
په صحرابه سړو وروړه
كوزيده به ئي مقام
مشغول ئي ورسره وه
دائي و سره له خيال
خما زړه پسي بيل د

ستا چمن باد وړان
ستا لوت پر دل جان
ستا لكان غشبي پر د
ستا خنډ د زړه پر د
ستا لكان كې د زړه
ستا زړه شېر او اسير
ستا گران خلك كېندان
ستا چه هس ساز و بار
به
چما داسې سوز كوي
آه خاله بخت تو
چې زړه وسه بي اور
آه خاله زړه بخت
چې زړه بخت
چې بيل بيل حال
آه خاله بخت
چې بيل بيل حال
آه خاله بخت
چې بيل بيل حال
آه خاله بخت
چې بيل بيل حال

راتہ ہیچ نہ شو خر کند
 اوس پر مرلے خمار ضادہ
 بیابنی وچہ قاصدان
 امیدوار یمہ چہ خبر
 پدو شانئی پد بار بار
 ناکھان قاصدان
 چہ لدو نہ شد خبر
 شہزادہ وکرہ پوہستہ
 چہ خبرئی دجانان
 پد فریاد پد اوپلا شہ
 پوپہ ہسلہئی سودا شہ
 پد صورتئی غم انبار شہ
 خوار خستہ لکہ مجنون شہ
 پد زرا اوپہ نارو شہ
 مور و پلار ترگیر و پیر شو
 شاہ صفوان ویل فرزند
 ستاپہ کار کین زہ حیران
 کہ دولت پر لکیمہ
 ولی زہ کہ خان قربان
 خورلس میا شہ شولی تیر
 پد ہر لورم کرل روان
 سعی و شہ لد حد زیانہ
 خمالاس کلہ رسیبہ
 شہزادہ لد دی گفتار
 اورئی بل دزد پد سر شہ

خہ خواہہ دو خیل ژوند
 رضایم کہ مر قضا دہ
 ہر خواہر خوا دی روان
 مالہ را ورے دہ لہر
 کاوہ خان سرہ گفتار
 لہ ہر خواہر اغلہ خوانان
 راغی کور تہ برابر
 ہیچ مطلب پد کین نہ وند
 معلوم نہ شد پد ہیچ شان
 لاہ پد لورے دھرا شہ
 دیرہ زیاتہئی غوغا شہ
 خراب زریہئی تار پد تار شہ
 سم قامتئی لکہ نون شہ
 پد فریاد اوپہ زارو شہ
 خیل خلوان ترگیر چا پیر شو
 بختورشی لہ سبہ ژوند
 کہ ہوہنیاروم نادان شہ
 ماہہ قولہ وہ پوہستہ
 پد خہ شان آشنا پیران
 گرمزوم خلق دیرے
 پختہ زہ قاصدان
 ہیچ خبر مراند غی مانتہ
 ہر چہ خدای کا ہفہ کیرے
 تار پد تار شہ بی اختیار
 آہئی شین لد خولہ ہر شہ

چیل آہ دزد پد زور کمر
 خلقئی کلمہ پد شہر شور کمر
 شہ لد خولے دودہ بیرون
 سوی غوغا دہ لہر مون
 پلار و مور ہمہ خیلوان
 قول شہ کور پد ہیچ شان
 شہزادہ نور پد پیران
 مور و پلار و زہم و پلار
 وچہ پلارہ مہربان پد

حالہ خاشا لد شان
 خدای و دستور کو نوں
 خوارے کہ غوغا لد فرود
 داخلہ نہ لد خولہ پد
 مقوی و نہ لد خولہ پد
 داخلہ خولہ پد پد
 بادشاہت پد زہ و پد
 دام مقصود پد و پد
 شہزادہ

میں ہفت قلندر کی
چہ پیر پرسی سفر کی
سویہ عارفہ روان سفر کی
پس لکھنؤ پہ بیان سفر کی
وہ لکھنؤ پہ بیان سفر کی
بے سوسہ بار بار سفر کی
داد خوشی و عمارت سفر کی
زہ ہم یہ پیر تا میں سفر کی

۳۲

دو پرتا بیغ و عجب
ستا پر داغ و عجب
بی آواز ہم کہ بلار
کہ ملک ہم کہ بلار
زیر و صبا کوئی مانہ
ہالہ بیا بد موئی مانہ
رشتیا پوہ شد او و دانہ
بیا کہ ستر کوئی نیا شوہ
از پیر تا اسنا شوہ

شہزادہ پدواویلا شد
کہ خوبان دکل جہان شد
دام و ارہ پدکار نہ دے
مکو لوہر چہ دشہبال دہ
ہم ہفت خداد لبر دے
شاہ صفوان چہ داخبر دے
نورئی جمع عالمان کر دے
و تدبیو پد بندہ سلوک
وارہ خوبن ہفت ساعت
چہ در و جوہ زنجیر کی
ترو کال حق حیران وہ
گاہ پد ہوش کلمہ ہوش
تل پد زہ باندی خیال
خیال سرہ پد مشغول اوہ
یوہ ورخ اوہ پد خواب وہ
ناکھا ورتہ پد خیال
چہ فی حسن و لید نہ
نور و وراہی فی قسم کر
و چہ حال و واید ماتہ
بنکارہ ماتہ خیل مکان کرہ
چہ یونہ نہ گرز و ہر لوہر
چہ و ریادی کر قسم
و چہ داو اوہ ای خان
گران دینی کار و بار کر
تد پد کور کینر ناست ژر پد کر

پلا ورتہ ہسے شان گویا شد
راتہ جمع پد شان شان شد
ہیچہ خما پد اختیار نہ دے
پد نامہ بدیع جمال دہ
پسی خوک خما خیکر دے
لہ دہ و اوریدے ظاہر
ہم و اتول فی حکیمان کر
و کرئی تانہ و ملوک
شول پد داسی مصلحت
شہزادہ پد کین اسیر کر
پد زنجیر کین بند یوان وہ
گاہ گویا کلمہ خاموش وہ
نقش وہ بدیع جمال
نور لہ ہر چاہی و اوہ
بی طاقت ہم بی تاب وہ
شوہ بنکارہ بدیع جمال
شہزادہ فی حیران کنہ
پد لمن فی لاس محکم کر
کور مکان دے کوم خواتہ
را معلوم فی نوم نشان کرہ
بی درک بنکتہ پور تہ
دی خند کرہ ہفت دم
شہ خبر لہ وے بیان
پد مشکل طلب دیار دے
خندہ مینہ نہ پد ما کرے

چه له حال خبر دار شده
پد بندشان دخیل جانان
مهربان پرغنی خدای شده
چه خبر پر شاه صفوان شده
در زنجیری تر جد اگر
چه خلعت بی واغوستنه
و پادشاه که اذن کانو
خمازده کنین شته خبری
پلارئی و چه دزیه خیال
هرگز مد پر پرده ارمان
و چه تا سو پد بند نیت
چه هینجی بی پلار
ولی زه پد دامن مان
چه دخواست ماله اوس لاری
زه به خان له لبتوم
که دخواست را کوی شی ماته
تیر به گرم پد خان دردونه
شهرزاده چه دابیان کر
پد حرم کنین هسه شور شد
صفوان و چه ای فرزند
چه سفر ته تا لیر مرزه
پد زاروم له خاوند
ستا پد مخ خمازوندون د
شهرزاده و چه تقدیر و
عاقبت له غم مرم زه

نوں لہ خواب را بیدار شدہ
 ورنہ کارہ شد نوم نشان
 عقل فکری پرخای شدہ
 شہزادہ لہ راز وانشہ
 بند خلعت فی ودر عطا کر
 نورئی پلار تہ عرض وکنہ
 مہربان شد پد ما بانہ
 زہ بہ وایمہ ظاہرے
 وارہ وواہ فی الحال
 بیان وکرہ دارمان
 مالہ وکر مشقت
 کرے ندوے ہمہ کار
 عرض گوم بہ ہسے شان
 پد کار مرزہ رضا کوئی
 بہ ہر خوا باغ ارم
 زہ بہ گردنہ ہر خوانہ
 دسفر سختی رنجوبہ
 شورئی کپ پرخاندان کر
 گویا بل پد حرم اور شدہ
 طاقت نہ لرم دل بندہ
 بادشاہت بہ کور کوم زہ
 تہ دعویستے خا ژوبہ
 بی لہ تامہ حال زبون د
 ہلندہ خہ پکار تہ بیروے
 کہ ہر کہ پد گودیم نہرہ

صفتوں و جودات
کو دھسے کسینیب غم
تدبیر شاہ کسینیب غم
دے سفر بانو غم
واحبی برفہ پیا کم
چرخو نکال پیڑ غم
سی اسے بد لہا خواں
تا خبر کو غم خمار
شہزادہ و غم دیار

دست خا به خاطر باد
بنای دایم به جز سوز
مقدور که داسوز
خود در هر حال سوز
هم دیو که به یقین
پیرود و سوز که در
کلیت دایم است
صفون دایم است
دسفریوه شد چو دینه
وادی

خواه مخواه ئی عاقبت
وچہ پد تلوم رضا دہ
تجہ درومی پد سفر
ہم پد خچی پد بند سلوک
شہزادہ لدے بیان
دم پد دم خوشحالید نہ
پلارئی وچہ چوتہ خچی تر
چہ تو بند کرم طیارہ
کہ سفر کرے ددریاب
کہ پد وچہ دیوی نیت
شہزادہ و دازمان
ورسہ شد دیو عالم
چہ مطلب ئی سی نہ شنہ
ورسہ کرل شاہ صفوا
اووہ تن مقدر
کشتی جو کرئی اویا کرئی
پد کشتو کبش مسجد و نہ
ورسہ ئی عالمان کرل
امیران او وزیران ہم
خوش آواز مطربان
ملاحان چہ ددریاب و و
خزانی ئی کرلے دیرے
حاصل راجہ تول طیارو
ورسہ شول پلار و مور
ددریاب ترغاری وارہ

د سفر وړ کړې مرخصت
ستا رضا خوښه شاده
خان سره بوزه لښکر
تاسره سعد ملوک
د پرخوشحال شدې شان
لکه کل تازه کیدنه
سفر کوم خواته کوی ته
مناسبه ستا د پاره
د دریاب واخله اسباب
خوښ کړه هغه مصلحت
سفر کړم د بیابان
واره سر شو غزه پرسم
بیادریاب تر ئی نیت کمنه
او یازر بنه خوانان
سرداران شو د لښکر
پر بنه نقش ئی زیبا کړی
خو ئی کړل هم حمامونه
هم ئی لوی لوی حکیمان کړل
د انایان او هوشیاران هم
قسم قسم سر و دیان
پوه په کار او په حساب و
و د سره له حد تیو کی
نور د تللو په اختیار شو
هم صالح زړوش هم نور
و و تل غاړه په غاړه

[illegible]

چه دده خنکه قضا ده
 پس له هغه تی بشکل کند
 شهرزاده ته بیا صفوان
 و چه ای خما فرزنده
 ما سپاری بی پدر خدای ته
 پس له هغه شول روان
 شهرزاده چه تو جدا شد
 چه له خلق روان شوند
 نداری ته تی صفوان
 روی تر هغه ولا رویند
 بیا صفوان پیر ته راستون
 بجزره کنس لار دنده
 بیا صالح ته تی وصیت
 باد شاهت چه خد خداد
 و رخ چه راشی د قیامت
 عدل غواری بد له ماند
 که قسم خو خبری
 بیا جگر ته لار دنده
 به جد خدا ته نکون شد
 چه فرز خبری پریا د شد
 بیا د و رخ تی دغه کاروه
 قصه شهرزاده تنه
 مخلو بیست و رخ پیر سامان لار
 لاکاه پینس پر جزیره شه
 د چین باد شاه فغفور

پرهغه خمون بر ضاده
 و رت دیر دیوئی کاتنه
 دعا و کیره پیر دستان
 خدای د خلاص کیره له ویند
 ناست ولا پکری هو خای ته
 پد کشتو کینس پیر سامان
 مخلوقات پیر و او پلا شه
 نور تی پری شول باد وانونه
 وه ولا پیر زره پریشان
 خو پنا شول چهار وند
 لیونی لکه مجنون شه
 جدا خان له کسینا ستنه
 هسه و کپ پیر بند نیت
 حواله کل واره ستاد
 شئی بد سوال د عدالت
 زه بد غوایم لدر تاند
 باد شاه و کپ لدر نادری
 پاک الله تی پیا د وند
 پیر صورت پیر زره مخزون شه
 هم دم به پیر خریا د شد
 زره صورت تی نا قرار وه
 پیر دریاب کنس روان وند
 پیر قرار و پیر امان لای
 ملک د چین و رت بشکاره شه
 خبر کپ پیر دس مذکور

چه ورا غل لوی لنگر
 تی عالم زیر و زبر
 در باب و رت د هفت
 غم و ندم و رت د هفت
 فغفور حکم
 پیر لنگر و کپ
 و چه کل سپایان پیر
 هفت قدر چه بی طیار
 چه حساب و رت د خزان
 ۳۵
 خان تی پیر زریا
 پیر پیر زریا
 پیر زریا و ده دجگر
 شهرزاده ته کپ
 و چه زریا کپ
 دگر تی پیر شتاب
 سودای موین له جوار
 که ملک اخلاقی باد شاهان

شہزادہ و سیلانیان یو
جنگ جو بنو نہ کے مطلب
موبن خجہ ہر خہ بسیار کے
شہزادہ و رکہ خلعت
لارک بیر تہ قاصدان
لہ احوال فی خبر کبر
وچہ خچی د صفوان کے
نہ پروائی بہ دولت شہ
فغفور دیو پر د اخو شال
ملاقات فی بد بند رنگ
شہزادہ و رکہ مالونہ
نور چین لہ نقاشانو
شہزادہ کا وہ پرسان
وچہ زہ گوزم ملال
ہم چہ گوزم غزہ بہ سم
کہ معلومہ ہر چاہتہ وینہ
دک دوارو بہ مطلبہ
ہغو و بہ دامکان
دہ یو عمر لو غونی دے
لہ ہر کار خبر دار دے
ہغو زور فی حاضر کنہ
زور بہ فکر کنب غرقاب شہ
وچہ ما عجم تمام
گوزید فی بہ جہان یم
اورید لی دا خبرے

بہ مطلب پس روان یو
د خیل کار کوو طلب
غوارئی ہر خہ چہ کار کے
ہر قاصد کہ بیش قیمت
د فغفور بہ نور روان
خبر دارئی سراسر کبر
بہ مطلب پس روان دی
نہ وطن تہ فی حاجت شہ
ور روان بہ استقبال شہ
سہ و شہ ہغو درنگ
و فغفور تہ انعامونہ
لہ ہونیار و لوستا دانو
بہ بند رنگ او بہ ہندشان
لتوم بدیع جمال
لتوم باغ ارم
را بشکارہ و ماتہ کرینہ
مدام گوزم روز و شب زہ
یوسرے شہر کے ناتوان
زیات لہ حد پخوانی دے
لہ ہغو پرسان پکار کے
ورند وئی کرہ پوینشہ
شہزادہ تہ بہ جواب شہ
کرے ہیغ نہ دے آرام
خبر دار بہ ہر مکان یم
نہ دی مایتنی ظاہرے

بہ مطلب پس روان یو
د خیل کار کوو طلب
غوارئی ہر خہ چہ کار کے
ہر قاصد کہ بیش قیمت
د فغفور بہ نور روان
خبر دارئی سراسر کبر
بہ مطلب پس روان دی
نہ وطن تہ فی حاجت شہ
ور روان بہ استقبال شہ
سہ و شہ ہغو درنگ
و فغفور تہ انعامونہ
لہ ہونیار و لوستا دانو
بہ بند رنگ او بہ ہندشان
لتوم بدیع جمال
لتوم باغ ارم
را بشکارہ و ماتہ کرینہ
مدام گوزم روز و شب زہ
یوسرے شہر کے ناتوان
زیات لہ حد پخوانی دے
لہ ہغو پرسان پکار کے
ورند وئی کرہ پوینشہ
شہزادہ تہ بہ جواب شہ
کرے ہیغ نہ دے آرام
خبر دار بہ ہر مکان یم
نہ دی مایتنی ظاہرے

به قرار اوید آرام
 ناگها مخالف باد
 هر خوا یومر نه شول موجنه
 کشتی کپ و ده شول
 به شیو شیو باران شر
 چه به کور کین جنگید
 به کین مره شول کل سپایان
 یو خوا لاپ سیف الملوک شر
 به پنجه و رخ محکم
 شهزاده به بره ملال
 و مر سره پنجهس یار ان
 مره یاران بی یادید شر
 چه هر یار به یار یار کور
 بیاملوک ته نصیحت
 و چه صبر کره مه زاره
 راستی د غوره کره
 اوس پکار دے مصلحت
 شهزاده هغه زمان
 و چه لار کور بی د تللو
 و رت و ملا حانو
 زنگیان واره آدم خوار
 که بی بیاموند و به غاره
 او که لار و مخ به و راند
 دوی لار اخره کره
 ددوے کلک و شد گمان

دوے بد تلل صبا نما بنام
پینش شد د ک باند نامراد
وراند و رستو لکه غرو نه
واره پو خواه بل خوا تلل
تابه وے دنوح طوفان شد
کشتی دیرے ماتیدے
پنجوب پائے شول پارل
بل خوا و رک سعد ملک
باد باران شول دوار کم
پے طاقت بی مجال
سترے گنیمنا ستل حیر
پد سرو ستر کو تریدید
وارو پورنه بد فریاد کر
کر شروع هغه ساعت
باقی خیر له خداید غوا
پد خیل خان پد رضا خله
چه بھر شو سلامت
کرک راجع ملاحان
لد دریاب دوتلو
دا وطن دے دز نکمانو
تور پد مثل دتور مادی
موتن هلاک بد کاند واره
تر بد خلاص شو که خدای کاند
چه پیری بنکاره شو به
سودا کو به وے روان

چہ کشتی رشتہ دی شولہ
دو سے پہنچہ و کتلہ
پکینہ ناسن اولی جوان و
پیر و سلمہ پینہ سامان و
شہزادہ و کمر دانیت
جد لہ دو نرد لہ ساعت
کہ کوہ خور و ساسان
چہ دو سے حال توئی ایان
شہزادہ چہ خیل نظر

کشتی که بر آب
و آله و تولد زینان در
فردا دو هفته دارد
بر می رود کین جویدند
موجود است و بسیار
خوب و در و آن
بسیار خوب و آن

شهرزاده چو دلیز له
 اندیشنه ورسره شوه
 خلنه پاتی حق حیران شه
 خان سره هس کویان شه
 دایم دین چو ناسوق
 یا عیسی پاد پو یا غور
 یا ملا ده دجمن
 خدا ای دجمن
 دی جی ورتن ورتن

۳۸

پیرما او سره مهران
 کوه ماسی کوه مهران
 خوشحالی کوه مهران
 خوشحالی کوه مهران
 شهرزاده و چو دلیز له
 نه به هله کوه مهران
 چو پاد ورسره واره
 دکنشوی غایه پد غایه
 دکنشوی غایه پد غایه
 دکنشوی غایه پد غایه
 دکنشوی غایه پد غایه

شهرزاده شه بند یوان
 چه تی وینول دکر واره
 شهرزاده تی روان کنه
 چه بادشاه ورتنه کاتنه
 وچه خوک دی رغه خوک
 هغو و خوک مسافر دکر
 زور او در دکر پهلوان
 بادشاه وچه دساتم ره
 که سختی چو ته کنس وینه
 پیر بادشاه شه مهران
 ویر عزت به تی کا وند
 او ددغه بادشاه لوروه
 مخنی تو دلکه دستکوره
 زنگیده تی پد کیریون
 پله شونبه دکر پورته
 پد غت خت لکه هاتی وه
 نوی لوی غابری شکاری نه
 دکر لاس دها تی ورون
 وه دکر دکر تو د بند
 چه بد دا و خند ییل له
 چه بد چانه قهرید له
 او پد غایه تی لوی هار
 پد اشان پد ا صفت
 شهرزاده باند مینه
 زنی و باله چیل سرائی

ورسره دولس یاران
 نور کشتی تی کوه پد غایه
 خیل بادشاه له بوتنه
 شهرزاده تی ولید نه
 پد بند شگل پد بند شان
 چه و لای تاته ظاهر دکر
 دیرش تی قتل کرل زنگیا
 خان سره تی کوزوم ره
 داسی به پد کار شینه
 خاص تی در کپ یو مکان
 پد بند شان به تی ساتنه
 سر اسر یاکه له نوروه
 پد کبش سترگی تی شور اوروه
 بنکته شونبه داویش شان
 وه کوه دپورک لورته
 خرطم پوزنه تی زیانی وه
 لکه داوورک خیلید نه
 برابر و پد قانون
 دغریب سیری مرون
 جوړ و دپورک عریدل
 جوړه تنور کپنیدل
 دکنجکو وه طیار
 وه ددک شگل صورت
 داجنی شوله نمجینه
 کپ داخل تی خاصه کاته

دولسوارہ بی یاران
چہ یاران را غلّ دند
وارہ و دریدہ حیران
دجائی لہ بد صورت
چہ شہ قدما پیدار ام شول
بیاجائی مجلس آغاز کر
لہ اولک پرخندا شوہ
وچہ واید راتہ خوان
بی لہ مادہ خشکہ حال وہ
خامخ دند لہ بند
چہ خمالہ خواندہ دور
خومرہ غم خفقان بہ تاوہ
پرہیزان کبش بہ دلگیر
شہزادہ وے پد انصاف
چہ قاویم وویویم
دی بہ دیوہ مینہ کر لہ
دور بہر بہ محبت وہ
اخر داشوہ پد غضب
چہ ظالم او بہ خصلت
شہزادہ ہم بی یاران
یوشکل تہی روان کر لہ
خشل رک وہ لہ لیوکانو
پد خشل کبش گوزول رہ
یو کورے داود بشو
وہی دو لہ دور کید نہ

را حاضر کرد پیر بنده شان
 دو گنجی ته دو کاتنه
 وار خطا پیر زیه پریشان
 دوی شود آره بی طاقت
 بیا پیر هوشن پرخیل مقام شو
 شهنشاده سرهئی را ذکر
 پرخند اکبت بیا گو یا شو
 ای دلبر مهر بان
 یوساعت بدیده تا کال وه
 تا گذران خشک کاوند
 ته بد خشک پیر ضرور وه
 چه ژوندون و بی لیم او وه
 دیر به مایه زهیر وه
 داویل کوم صاف
 له هیبت دلوزیرم
 خود ده نه خو بنید له
 خود ده بر تر هیبت وه
 یوزنگی بی کر طلب
 بد سیرت بد صورت وه
 کرد هغه خنه بندیان
 هله بندنی عاجز ان کرد
 له لر موله مارا مو
 خاشاکونه پر را ور کرد
 د شلتو صافو تشو
 وک گذران بد پر کاوند

دوے دیشے میچنی کی
 تڑصا بری و پرکینے
 پر مچین بانی کے
 دھریو ننگ کے
 دیو میاشت چر شولہ دیو
 نشوہ سنگھی و بانی دیو
 پوشاوند و ندی دیو
 کھم سر و ندی دیو
 کور و ندی دیو

۳۹

شور نکرند دود را
دودی و در کعبه را
نشیند و تری ناکام شد
شهرزاده و پسر یار او
مصلحت داری دوست
او پس یکارده نشیند
بلشان نشسته خلاصید
طغی و غیر ساقی بنشد
تجوین هفت مصلحت
شهرزاد

مغزوہ

شهرزاده و دیوانه
 هم یاران و رسیده
 و خوراک غلامان
 عفتی و لید و درنگ
 چرخ و دین و دینار
 خور و نه و نه و نه
 و دین و دین و دین

۴۰

زرق و برق و طلسم
 راست و نه و نه و نه
 خنجر و خنجر و خنجر
 خنجر و خنجر و خنجر
 خنجر و خنجر و خنجر
 خنجر و خنجر و خنجر
 خنجر و خنجر و خنجر
 خنجر و خنجر و خنجر

شهرزاده و تلو و پاره
 او زنگی له رة و مرخم
 خان سره ئی کپ پوخوان
 خوان و یل چه لورده پره
 مونو له راکره تر خوراک
 دزنگی لورچه خبره
 شوه خوشحال نهایت
 و که مال و که مرخان
 نوری را و رة طعامونه
 چه حاضر دو تر طعام شه
 شول خوشحال پر بند رنگ
 پر جاله کبر کسینا ستنه
 خلوت و زخم و وروان
 یوه شپه چه جاله تلله
 یو تور خیزی و لیدنه
 دوے که دیرو رته کاتنه
 نور جاله ئی و دروله
 بیاچه شپه شوه پر دوتنه
 شهرزاده هغه زمان
 مناری ئی و لیدله
 وی خلور پوره پر شمار
 پاس پر سرئی پر نقشونه
 هر محل کین و وسازونه
 شهرزاده هم ئی یامران
 خلورتن خوب صورت

بند جاله کپی اوس طیاره
 چه تو بنه تر و غوار مر
 شد زنگی له و مروان
 پر مونو مرا غله له حد تیره
 هم محتاج یود پوشاک
 له دوه و او ریدی ظاهر
 پاسیده هغه ساعت
 شهرزاده تر کل قربان دے
 ورسره هم پوشاک کونه
 هم پوشاک پوره تمام شه
 جور شول تلو تر هغه درنگ
 مخ پر و راند سر و تلنه
 نه ئی غم و نه خفقان
 جزیره ئی و لیدله
 چا آسمان تر رسیدنه
 هیچ پر حال نه پوهیدنه
 دوی پر غار و دیو کر له
 رنرا و رخ شول بر سیره
 شد تور خیز له و دروان
 چه پر پورته وے ختل
 پر بند نقش پر نگار
 خلور جو پروو محالونه
 ورسره بنه آوازونه
 هلمه و دریده حیران
 له محل نه شول راسکت

جنی و چہ واید خوان
 واید خنکہ تہ را غل
 دلہ ہیجہ بی آدم
 شہزادہ ورنہ فی الحال
 بیالہ دے ندی پرسان
 وچہ داکوم یومقام دے
 تاسوی داکوم مکان
 جنی وچہ خما پلار
 مونہ سر و کس حسابیرو
 پلار خما درزہ و بارہ
 گاہ دریا پکس مقام و
 اوس ای خوان چرتہ دروی
 راخہ دلہ بہ مونہ دوار
 زہ تراوس پدہ اشان
 غواہم داچہ داساعت
 زہ او تہ چہ سرہ سارو
 شہزادہ وچہ مطلب
 تہ بہ کوزم لٹو بر
 جنی وچہ زہیہ بن
 نورئ دلہ بند خلعت
 ہم رضائی کرل یاران
 ہم تو بندئی ورکرہ دیرہ
 ورسرہ را کوزہ شولہ
 دوی جالہ کس پدہ قرار شولہ
 دیر عجب عجب خیزونہ

راغلتہ تہ کوم مکان
 پدے خای ورسیر
 را تلے نہ شی زیات و کم
 حال بیان کر پدہ مال
 وکر زہ ہفہ مرمان
 چہ پدے کس ستا آرام دے
 آدمیان بی کہ پیریاں
 دے بادشاہ عالم مقنار
 داووسرے یاد پزو
 داماتری کرلہ طیارہ
 کلہ دلہ مر آرام وے
 بنا پیری بہ کوم خای موے
 کروکذران غارہ پدہ غارہ
 بی خبشتن کرلہ کذران
 درکرلہ تالہ بادشاہت
 دیر بہ خونہ دوارہ پدہ راز شو
 لٹوم پدہ روز و شب زہ
 خوم کار نہ شی تر سر
 پدہ ہیجہ شان نہ پاتی کیے
 کر طیارہ پدہ پیر مریت
 پدہ خلعت پدہ بند سامان
 لہ حساب لہ حد تیرہ
 تر جالی ورسید لہ
 خر پدہ ورنہ پدہ رفتا شولہ
 ہورے دو تہ بنکارہ شولہ

پو خود اچہ پدہ بارہ نشو
 پدہ جہان بد شہ پدہ خورہ شولہ
 دریا پکس غل
 شولہ جالہ پکس
 دے ورنہ پدہ جہان و
 پدہ مہی طہ پدہ نور و
 مشہور و معروف معلوم و
 پدہ کس کی سوا پو

۴۱
 دے وچہ خیر لہ خیر
 ہم بنسائہ پدہ در اشان
 ہم ہی پدہ پدہ ماہیان
 دہ پدہ خورہ پدہ شولہ
 پدہ اشان ہزار ہزار
 نو خیر ورنہ ورنہ بسیار
 پدہ دریا پکس پدہ وکار
 پدہ ورنہ پدہ بارہ

هم فی مصر شد پر یاد
 هغه خای جزیره یله
 نور جاله فی کناری ته
 هسه خای فی و موند نه
 به دنیا چه خه اشیا و
 تول به دغه خای کین و وند
 هر نعمت به کین بسیار وه
 جزیره کین گوزیدل دوک
 شهرزاده هلته بچیله
 دیوکی فی وه نشان
 درسته شپه به فی آواز
 لکوی به چا بجران
 هم وه بله هسه و نه
 خندیده به فی اختیار
 او او به فی له خانکو تلله
 اوله پانزی نه فی سازخوت
 بله و نه ورینی وه
 چه به شپه را غلله جان
 درست دریاب به پر و نشان
 تابه وی هزار هزار دکه
 او کپوت به به یون شو
 جزیری کین خریدل دوک
 دیوے و نه له برلک
 یا نوری او یا یاری کمره
 درسی وه بله و نه

جزیری پورته کو فریاد
 دوی نه و پراند بکاره شوله
 در بهر کپه جزیری نه
 چه فی زره به آرام شسته
 له او بوله خاور و پیدا و
 چه فی نه شول حساب و نه
 جزیره نه وه کلزار وه
 نعمتونه به خورل دوک
 یوه و نه ولید له
 دسکی دسی به نشان
 داسی کپه سوز و ساز
 زره فی دکه وی پرارمان
 چه سکی وله و هر تنه
 بی آرام سا قرار
 بنکته زمکی ته به میدلی
 دلشپه به تر آواز خوت
 مقید نامه ددکه وه
 لکه اور به شوه روینا
 ورسه هم بیابان شه
 شب چراغ دلته انبار دکه
 له دریاب نه به بیرون شو
 بیادریاب لوه به تلله دوک
 داصدا به را تلله بغرلک
 هر ساعت به فی زاری کوه
 دسود آواز تر تنن

تابه و نه چه مطربان
 به آواز کین خوشن لکان
 به بچ کین فی مغان و
 به هر که طارسان و
 قمری ز کمره طارسان و
 چکا و نه دراج نه
 و نه لاند کپه زید و
 عجب کین لاند کپه زید و
 شهرزاده نه چه اظهار و
 چه بچه نشان سان شو

به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو
 به هر که ددوی عیان شو

شهرزاده چم بر کرم
 در تیر بند و
 باد شاه در زردی
 له چرخ
 شهرزاده شهرزاد
 هر بیان
 پر زین
 کیناوه
 هم فی زلفه ساعت

طعام را و بر پیشانی
 بیانی و کلمه تو بر پیشانی
 چهره را علی بیفتد
 ندوی دلش خوش
 او نه مو نه چهره
 شهرزاده و و
 قصه را باقی حق جان
 ندوی لا و بی و بران

نوری و خواره دواره
 بیاله و فی شول دو بکته
 خاور شپی و رخی روان وو
 خنار هلتی پیداشه
 زورئی وه دلسر هایتانو
 که سرئی نه لیدنه
 شهرزاده هم فی بیاران
 خنار و نه نیول
 مره فی کول دو خاور
 و راند کورکے ناکهانه
 سر تر پایه منقش وه
 نوری ژوند خنار و کور
 پر پیچو کین فی محکم کور
 نوز پر مخه دور روان وو
 ناکهاورته بشکاره شوه
 هفت خای و و طعامونه
 اوچه هلتی اوسیدنه
 نوز پر مثل دسر وو
 شاد و کان پر کین هم دیر
 سکسار اوچه کاتنه
 تعجب فی په شان شان کور
 شهرزاده چه لار دزکاه
 تحت فی اینبه دشمن شاد وه
 یو سکسار پر تحت دیاس
 هار پر غارکے فی زرین وه

بیاروان شول خلواره
 تله په تیستنه له هیبت
 له هیبت په لوزان وو
 به غوغا و به غراشه
 مکر و زده په چشمانو
 خو په بوی به پوهیدنه
 و فی خواته شول پنهان
 زله یخه فی و کینله
 دو تر و تیشیدل نوز
 مادغه کور شله له روانه
 ظاهر بنه په کین سرکش وه
 پر پودم کین واری تیر کور
 نوری زر هواته سم کور
 خاور شپی و رخی بیان وو
 دسکسار و جزیره شوه
 قسم قسم نعمتونه
 سکساران به یادیدنه
 خوسرو نه فی دسپو وو
 اوسیده له حد تیر
 شهرزاده فی ولیدنه
 دی باد شاه ته فی روان کور
 دسکسار و باد شاه ته
 میچ پترے فی کل فولاد وه
 محکم ناست وه بی و سوار
 چه جروا و په بنه آئین وه

شہزادہ لہ فی خلعت
 ہم خلعت فی دیار انو
 اوہ ورخی فی قسار
 پیارخصت فی واخستہ
 پوہ میاشت وہ دیوان
 نورئی ولید پہ چشم انو
 بہر جور پہ بند زینت وہ
 بوعلی پہ کنس بلند وہ
 پہ کنس پروت وہ تخت او
 تیرچاپیرہ شادوگان
 تخت د پاس ناست یوخوان
 شہزادہ پیرز سلام
 توان لہ تخت پاسیدنہ
 نورلہ لاس فی نیونہ
 بیا طلب فی کر طعام
 طعاموند و خورلہ دو
 لہ طعام چہ وزکار شول
 نور بادشاہ د شادوگانو
 تاسور اعلیٰ پہ چہ شان
 دلتہ نہ دی خولہ اعلیٰ
 شہزادہ و مرتہ بیان
 چہ بادشاہ ورنہ خبرے
 پیرا او پہ فریاد شہ
 نورئی و شہزادہ یار
 زہ پسر و شاہ عمان یکم

کر طیار د دیر دولت
 کر طیار د بادشاہانو
 ہلتہ و کر پہ مدار
 مخ پہ ورنہ دیوان شنہ
 ورسرہ ووشیہ یاران
 مخ کنس بہر د شادوگانو
 خای د عیش او د عشرت وہ
 چہ پہ کل بہر خورکند وہ
 بند جور شو پہ زینت
 دیر و لاپ و وہ فرمان
 چہ فی رنگ د سہی شان وہ
 پورہ و وایہ تمام
 شہزادہ تہ و دریدنہ
 خان سرہ فی کنسیناوند
 قسم قسم نام پہ نام
 شہر توند پسی خیل دو
 یولہ بل پہ گفتار شول
 شہزادہ تہ وے یارانو
 پدے خای پہ دے مکان
 اونہ مونہ چہ لید فی
 وارہ و کر دخیل خان
 وارہ و اوریدی ظاہرے
 دیر دہہ پر غم تابنا د شہ
 شہ خبر خالہ کار
 چہ دیوہ پہ دی مکان یکم

عبد اللہ کے چنانچہ
 بادشاہت کے معلوم
 زہ سرہ د پوکاروان
 و درباب پر سب روان
 ناکھانہ پوس تہ بادشہ
 یو عظمہ طوقان بنیادشہ
 پیر چا شہو سختی زائر
 ناکھانہ پیر کے تنوہ مانہ
 خلق دوب شہور

۴۵
 شہزادہ پیرز سلام
 نورلہ لاس فی نیونہ
 بیا طلب فی کر طعام
 طعاموند و خورلہ دو
 لہ طعام چہ وزکار شول
 نور بادشاہ د شادوگانو
 تاسور اعلیٰ پہ چہ شان
 دلتہ نہ دی خولہ اعلیٰ
 شہزادہ و مرتہ بیان
 چہ بادشاہ ورنہ خبرے
 پیرا او پہ فریاد شہ
 نورئی و شہزادہ یار
 زہ پسر و شاہ عمان یکم

بادشاه و شزاده در در
 دامن خرم سبیل کرد
 شزاده در سبیل کرد
 خرم و در سبیل کرد
 بیاض و در سبیل کرد
 در سبیل کرد
 در سبیل کرد

۴۶

دوی بنیاست و در در
 زنگار و در در
 قشیر و در در
 پوه و در در
 شزاده و در در
 بیخوت و در در
 و در در
 و در در
 و در در

چه بادشاه ددوی فنا شد
 خوبادشاه چه پیدانه کا
 چه پیداجوته بشر شد
 ورك له دو گنه شی خفتان
 دسکسار د بادشاه لور
 دهغی سیه کندان
 چه بادشاه د شادوگانو
 شهرزاده تو هغه دم
 بادشاه و چه دیو مشکو
 دیو مر کرے دی سفر
 ما ارمندے لیدے
 بس کره دغه مجلس بس کره
 بیابادشاه حکم وکنه
 پزرگونو شادوگان
 تماشائی کره آغازه
 رنگارنگ به گدییدنه
 توك شو سی به گدییدنه
 شهرزاده چه به کاتنه
 له خندان تار پیتا رنده
 بیابادشاه به هغه درنگ
 اوس و بس تماشا شنید
 نورئی زین کره دوه آسونه
 هوروف چه گزیدله دو
 فیروزه یا قوت بسیار و
 سیه اوسپین و وید و اشان

دوی له سیلمی به در را شه
 نواو بشی خندان کا
 بادشاه دوی کشر مقرر شد
 پد آرام کوی کندان
 ماناک کره به دستور
 ده کومریدی مکان
 قصه خلاصه کره یارانو
 کره پوینتنه د ادم
 دغه فکر و باطل دے
 بنکته پورته لرو به
 ندم نوم دے او مرید
 ورك له زینه داهوس کره
 شادوگان و غوینتنه
 شو حاضر هغه زمان
 لویه لوبهئی کره سازه
 لاند بانو او پید نه
 پد تو پو نو خندید لو
 له خندان به و غوینتنه
 حق حیران به دغه کار شه
 حکم و کره هسی رنگ
 خنونه سبیل نه کیو مینه
 دو پر دواره سواره شونه
 دیو چیز و نه ولید له دو
 در گوهر انبار انبار و
 چوئی نه کیو مینه بیان

شهرزاده تنی سیاه و زده
 دے چه دلته دی را غل
 و سوه داد عشق که جوش
 مونزلد و کر پرسان
 و چه دامسافر خوان
 به نکاح مر و له ور کرئی
 او که ندوے مر به خان کرم
 زه پد که کنس لاعلاج یم
 نوروان شد هغه یار
 و ابیان تی برابر
 شهرزاده دے دا خبری
 زه چه کرزم به جهان کنز
 دجهان واره خوبان
 هغه نور که هر چه پر زده
 چه خمابه مجلسیان
 چه خورخی پوے دیر
 نورنی و غوبتنه رخصت
 بادشاه و چه ای هو سیار
 داباتی عمر به دواره
 بادشاهی به نیمه دو کرم
 شهرزاده جواب عجب
 و چه خدای و پد تاباند
 ماد مصر باد شاهت
 به جانان پس روان یم
 بیاباد شاه رخصت در کند

به نکاح تی ور کوم زه
 هغه لورم دے لیک
 لاتر اوس ده بی هوش
 دے رنبتیا و کر بیان
 دی خمونز کره مهمان
 دی جیشتن مر مقرر کرئی
 نه چه تل بدزه ارمان کرم
 دے خبری ته محتاج یم
 شهرزاده له په تنکوار
 ورت تیر کر سراسر
 واره خوشی دے ظاهر
 به طلب دخیل جانان کنز
 له دلبر شه قریبان
 دی خبری ته غور کیده
 وی تولد عمر شاه و کان
 په دو هلته شولی تیر
 له بادشاه نه په عزت
 بل خواجی د خه دیار
 تیر و غایه به غایه
 ستام مقصود به واره سر کرم
 وله ور کر په ادب
 کرم فضل دیر و کاند
 پریشو واره حکومت
 طلبکار دخیل جانان یم
 شهرزاده تر روان شد

در پی به پیر شاه و کان
 به طلب کنس شولی و کان
 به پی جیل جیل سید نه
 به پی جیل جیل و لید نه
 هلته تخت تی و لید نه
 غل شاه و پیر تخت و لید نه
 اویت ناست و به لید نه
 به پی جیل جیل و لید نه
 و لید تی و به لید نه
 شاه و کان رخصت شولی و کان

شهرزاده خدای
 خان سره پیر و لید نه
 و چه ای قادی قادی نه
 دایلم زه و لید نه
 دی سفر پیر زه و لید نه
 در پیر و لید نه و لید نه
 خور و لید نه و لید نه
 به پی جیل جیل و لید نه
 به پی جیل جیل و لید نه

چئي وني ته نظر
 بني منرے پر زنگيد لي
 نوز منرے تي پربند شان
 دالله شكو كذا رشه
 ناكهان سمر له لاس
 بدئي شكل بد صورت وه
 شهزاده ئي ونيونه
 مارغه پورته براورته
 چئي جاله وليد له
 هغه خاي كنس اردھا
 چه مارغه تښكان مارش
 مار مارغه سره تر غاره
 شهزاده چه ولويد نه
 گورے خه سل سرونه
 وومار غانوقول راوړي
 يوساعت وكره جرا ده
 دواړه سترگي سري له نم
 بيا په وړاندې شه روان
 له ژوندون ئي زړه موږ
 پرثرا په واويلا ته
 وچراي خا جانان
 ورك له ملك په سفر يم
 بنا پيري چه دارم يي
 سر و زه په بيا بان كړم
 ته له ماندي پي پروا تے

پورته وكره براور
 چئي خانكي ما تيد ل
 وخورے هغه نرمان
 تاجوان په هزار بار شه
 يومارغه راغي له پاس
 ثماي واره هيبت وه
 په هوا ئي پورته كته
 خيلي جالي ته تيز برته
 تماشا پيښه شوه بيله
 په بچو باند لگيا وه
 شهزاده ټوكوز كذا رشه
 په جگړه ورغلل دواړه
 لار پر مخ وټيښتيد نه
 ديارانودده وونه
 هغه خاي ووجمع كړي
 په فرياد به واويلا ده
 زړه ئي ډك له ديو غم
 وپي توي سر كودان
 دخپل خان قتل ته جوړ شه
 خان سره په مشغولاته
 ته په ماشه مهربان
 ستاله مينې قلندر يم
 ته خا د زړه مرهم يي
 بند يوان وپه هجران كړم
 بي وفا او نا آشنا تے

مېرمنه پيچا كړي
 تښك جفا كړي
 پړوا هڅه شان كوي او ده
 پيښه او پيښه غوغا وه
 په كاهانه منابه ده
 په وليد نېكاره ده
 په وليد كچه نمر
 په وليد كچه وورده

۴۹

درخ زېږېدني كړي
 هغه لوي كړي
 په پيښه زده شو د دردون
 دردونه ئي پيښه بيا
 جوړ وښت پيښه بيا
 په كچه لوي كړي
 دواړه په دكا كړي

۵۰
 سلام زار و مرید فویا بدم
 پریشان بینی و کجی کم
 روز و شب دشمن پرور
 خنجر و چرخ بدست مکان
 راعلی بدید و کمال
 دل ز تنگی خود را کمال
 بر هوا و فضا پرور
 شهر زده و قصه پرور
 دغا خا لک سر زور

پد کیں وولہ حد تیر
 یو محل تہیٰ مح کی بنود
 بنی وسیلہ دے او زبان
 ووپر اتہ پد کیں رنگین
 بند پوشاک ئی واغوستہ
 پور شد بند پد وسیلہ وارہ
 ہر طرف تہیٰ کاتہ
 زیات لہ حد عجب سرائی
 پد ہوشای کیں پد نقشوہ
 پد کیں زورندی وادہ
 بلبلان قمری طویان و
 رنگارنگ پد بند سازونہ
 وہ چیمہ ولارہ لالہ
 وولار زمری خلور
 کار چیمی تہ برابر
 یو بند تخت ورتہ نکارہ شد
 خاک اودہ دے بوسراہ
 وہ خوشبو پد مشک عنبر
 خادر ورو ورو کراوچت
 نوزانی لکہ دمنور دے
 شونہ لعل دبہ خشان د
 سپینکی غائبی جور واکہ
 جور تاو کری پناماران د
 ومرتہ ولکہ مزدور دے
 جنی زرتہ بدار شولہ

دستم لسم کال دے
 جنی وچہ واورہ خوان
 زہ چہ سر تو یاہ نوزیم
 مونہ درے خوشک و وچیل
 بلار خور کرے ہو بنیاد
 بوہ و رخ مونہ درو بارہ
 سہیلی راسرہ دیرے
 مونہ تلا و تخہ قرارے
 ناکھانہ بادشاہ پورے
 داجہان وارہ نک تورشہ
 یو سادعہ شد سپین رانک
 بدھوائی پورے درم زہ
 بو خابل خواہر کاتنہ
 وہ و کاراثر یو خوان
 وچہ مد کوہ و سراس
 د قلم دشاہ فرزندیم
 مادیل چہ زہ کدران
 چہرہ وی بلار و مور
 چہی زہ بد شد لہ مانہ
 کلمہ کلہ چہ دی راسہ
 دہ مخ کنش زہ خبرے
 زور یہ دہ باند خفقان
 نام عمر دام حال دے
 وس نہ ہم راتہ بیان
 ہزار دہ ورنہ بیا خیل

خوتہ واید ستاخہ حال دے
 شد خبر لہ دے بیان
 سرانید دبادشاہ لوریم
 پد بند شان دروارہ بنکے
 یوسند باغ خمونین دیار
 باغ لہ تلو غارہ پد غارہ
 لارے شو لہ حد تیرے
 شو لبوتہ طیارے
 تیارہ دورے شو ہورے
 پد ہوا کنش و شورشہ
 زہی و اخستم او جتہ
 بیانی دلتہ کوزہ کرم زہ
 مامادعہ ونہ لید نہ
 نورانی د نمر یہ شان
 چہر زہ نہ کوی کوز و پاس
 ستاپہ مینہ مدام بندیم
 دلتہ نہ کرم یہ ہجہ شان
 زہ بہ خہ کرم خلق نور
 زہ کرم بند یوانہ
 پد مجلس یہ مشغولاشہ
 بدے و کرم ظاہرے
 مالگری بندہ دی روان
 خمدالتہ دریم کال دے
 بوخہ و کرہ دجل خان
 قصہ وارہ و وسیلہ

جنی دین بیخدا نشو
 شہزادہ ورنہ بیا نشو
 وچہ زہی تالہ در کرم
 لہ مخوبہ و زہی مالہ
 واپر خطہ بد تالہ
 ختہ خبر در کرم
 دہ و خطہ خبر و ہودو
 ہد کرم شہزادہ

۵۱

جنی دین بیخدا نشو
 شہزادہ ورنہ بیا نشو
 وچہ زہی تالہ در کرم
 لہ مخوبہ و زہی مالہ
 واپر خطہ بد تالہ
 ختہ خبر در کرم
 دہ و خطہ خبر و ہودو
 ہد کرم شہزادہ

مارو خورنی خنکولہ
 یہ خورنی خنکولہ
 ودا خورنی خنکولہ
 نوم کی دس شہر سہن
 پیام وچہ کہ خورنی خنکولہ
 شان سہن و خورنی خنکولہ
 لاکھ خورنی خنکولہ
 وایہ خورنی خنکولہ
 دو دیوہ خورنی خنکولہ
 ۵۲
 چنی نہ خورنی خنکولہ
 خطوں کیب دس خورنی خنکولہ
 صہن و خورنی خنکولہ
 ولی دیوہ خورنی خنکولہ
 شے راتلے دیوہ خورنی خنکولہ
 بیام و خورنی خنکولہ
 نوم و خورنی خنکولہ
 و خورنی خنکولہ
 خورنی خنکولہ

خامورنی خنکولہ
 نورلہ و نشوہ و اشکستہ
 خامورنی سلام کر
 و نرہ ہنکستہ دشمہ بالیم
 خای خامباغ ارم دے
 زہ پد سیل و م راوتلے
 نور دے پد دے مقام
 داجنی چہ مالیدلہ
 خامخو بند شولہ دیوہ
 نورجنی کی و اخستہ
 ہنکی ہنکی خنکولہ و لورہ
 مورم تی ہنکی لہ و رکر
 بیام مورویل چہ نوم
 و خامحسن جمال دے
 دا وعدہ م تاسرہ وہ
 داجنی بہ ہوس
 پس لہ میاشتی بہ راجنہ
 ہمیشہ پد نیتہ بانہ
 ولی خہ کرم زہ بھریم
 اوس ارما دے کہ زہ کورو
 ستام مقصود بہ سراسر
 شہزادہ وچہ پوہیہ
 دی وند و معلومین
 زہ چہ وایم دغہ خوان
 یوہ و رتھ مہ کرے خبر

کھوارہ کنر دے پخبلہ
 یوہ ہنکستہ خوب صورتہ
 بیائی بند شیرین کلام
 پد نامہ حسن جمالیم
 کار و بار م وارہ سم دے
 پد دے لوم و م راغلے
 ستا سو باغ کنش نوم آرام
 پد زانگو کنش خنکولہ
 د حساب لہ حد تیرہ
 دے سینے تہ و اچولہ
 سر تر پائی وارہ نورہ
 خیل بدل کی برابر کر
 دجنی کرہ و معلوم
 اود دے بدیع جمال دے
 پد بند شان پورہ کرہ وہ
 راتلہ کانہ پد میاشت پس
 حق بہ ستا ادا کوہ
 تلہ راتلہ را کرہ کانہ
 لہ احوال نا خبریم
 پد نودے دپار و مورہ
 وارہ ما کر برابر
 پد خہ شان بہ تہ خلاصیہ
 خاما کو نہ م سہن
 دغہ دیوہ نہ انسان
 دغہ دیوہ ظاہر

کہ دخیل عمر حساب کرے
 ولی ماتہ دا خبرہ
 چہ د خور و خوشیہ
 ولی ہر خہ چہ رسیہ
 دابہ دا چہ پہ دریاب کب
 پہ صندوق کب پہ بندہ شا
 کہ ہفتہ خوک و وژینہ
 ولی زہ شکر گزاریم
 چہ ہیچو کہ نہ شی ورتلا
 مگر داسی سہی وینہ
 ورخہ وکے پہ بندہ شا
 چہ ظاہرہ شاہ مہر شہ
 پہ تلوار ہفتہ ساعت
 شہزادہ ویل چہ بس کرے
 شاہ مہرہ مہرہ پورے
 خہ چہ لارہ شو پہ شتاب
 نور دریاب تہ پہ یوار
 شاہ مہرہ کی برانتہ
 صندوق شہ پہ اوپاس
 چہ صندوق کی برانتہ
 کو توپ کو پورہ شہ
 نو پہ زور کی گردن تاوکی
 کو تو دو خہ قرار شہ
 شہزادہ او جئی دوارہ
 نور کی وچہ خہ چہ خونہ

خان به ستری پد کباب کوم
 رسید لے ده ظاهره
 خطره بد شی بر سیوه
 هم له تانه به پینیر
 یو صندوق دی پت پر کین
 سپین کو تر دے بندیون
 روح خا ورسه خینه
 دیر خوشحال پد کاریم
 نه صندوق شی راو کین
 چه پد کخای کین پین شیه
 شاه مهره د سلیمان
 داو بو مخ ته بنکار مشه
 شی صندوق به راو چت
 خوشحالی بنادی هوس کینه
 شته دے راشد که ئی کوری
 مون به غار به د دریاب
 دوا به لایله پد تلوار
 ده دریاب ته و نیوله
 شهرزاده و نیو پد لاس
 یو کو تر ئی ولید نه
 شهرزاده زرو نیو نه
 سئی بیر ته ترار تاو کین
 دیو به خیل خای کین مردار شه
 به بنادی شو سخی لاره
 لردے خای روان شونه

کہ دیوان بد حال خستہ
 کھسے نہ چہ بین خطہ
 بند جا کہی جوہ
 بند پر بند کی و سیر
 ویر اسباب کی پر انبار
 نورانی تو ترخان طیار
 پروریاب کتب جہان
 دوا دہ بنیکار کاویہ

۵۳

چو دماهی بر روی شسته
بیزدوده بچند شوهر
نه سخی و نه دلیزم
بهر دو کین مرده دوه
که کانه بیاند شوهر
چون نه شده دی جهان
پاکین هر دو کین دوه
چو دماهی بر روی شسته

چو کسب فی ذل لایس
 چه پدوران فی نظر شد
 عزدا هسے خلیل نہ
 دوی جالہ غاری نہ کولہ
 وہ دغره پدیج کین غار
 پد کین تحت دزبر جد وہ
 بر او ده وہ یوبند خوان
 بنائستہ پت وہ پد لباس
 چه فی تحت نہ و کاتنه
 و چه دابنائستہ خوان
 وقت دم ربی ہم وہ بنکل
 شہزادہ چه ولید نہ
 ناگہا چه فی کاتنه
 از دها و خوک فی خوان
 وہ ولار لہ ما خطا شوہ
 دواسط پد طرف خم زہ
 از دها و رسرہ شنہ
 شہزادہ و داپہ تحت
 از دها و سلیمان دے
 زہ فی نایست ہم پد خدمت
 دو دے کوئی خوکید ایم
 سلیمان پد خیل جبات
 رب تا فضل پد ما کر
 پس لہ ما پد دانسی شان
 پدی کوئہ کین حکمت دے

پس پرینبو پد سواس
 بشکارہ دوی تدیو لوی غشد
 چه نظر پری پید نہ
 دغره لاری وینولہ
 پد بنہ نقش پلہ نکار
 دزینت پر تمام حد وہ
 پد بنہ شکل پد بنہ شان
 ہم فی کوئہ وہ پد لاس
 هسے خط فی ولید نہ
 دے حضرت سلیمان
 چه وہ دے لہ دنیا تللہ
 حیران پانی و دمرید نہ
 از دها و بشکارہ شنہ
 چه تہ را علی بی پوسان
 خک و اعلم پینہ داشوہ
 گور مر لار کہ و رسم زہ
 دوی فی لاری تہ سم کر نہ
 اودہ خوک دے کوم نیکیخت
 پیغامبر عالی مکان دے
 قوشتہ پد دے صورت
 ہمیشہ و مر تہ بید ایم
 و کر رب تہ مناجات
 بادشاہت و اعطا کر
 بادشاہ مہ کرے بل انسان
 دیو عزت او برکت دے

ماویک کین ہونیان
 را علی تہ شوق دیا کر
 چه دے داند وہ مطلب
 خدی دے لار دے مدعا دہ
 خلیہ لار و مدعا دہ
 و رخصہ سمہ لار و مدعا دہ
 بیا جالہ کین کینیا سنل دے
 پد زار و پد دعا شول دے
 و چه رب العالمین

۵۵

مونی از دہا و خوک
 خک و اعلم پینہ داشوہ
 گور مر لار کہ و رسم زہ
 دوی فی لاری تہ سم کر نہ
 اودہ خوک دے کوم نیکیخت
 پیغامبر عالی مکان دے
 قوشتہ پد دے صورت
 ہمیشہ و مر تہ بید ایم
 و کر رب تہ مناجات
 بادشاہت و اعطا کر
 بادشاہ مہ کرے بل انسان
 دیو عزت او برکت دے

داده بیرونه شود روان
 پرینادی او به سامان
 قورقاصدی طیار کنه
 سرانیدی طیار کنه
 دیم در دیم کی یون
 که در حال که خبر
 شهرزاده تاج ملوک
 پیوید به شهر سلوک
 که تونی به پدیناز

هر خدمت که در شان
 می آسونی طیار کنه
 می خدمت کار کنه
 و در سوزی خدمت کار
 شهرزاده تاج ملوک
 که پیشکش واره سبزه
 چترقاصدی و سبزه
 سرانیدی طیار کنه
 مود و لاری به پدیناز
 و خبری به خبر کنه

چه نظر و کردی و راند
 آبادی و لیله
 چه دو دوار و نظر کنه
 داجنی و پریسودله
 و چه حال معلوم زه
 چه شد بهر و نه دنه
 و در به شهر خنوم که
 و واسط نوم و مشهور که
 شد حاضر سیف الملوك
 تاج ملوک و یل چه خوان
 چو تخی خه و مطلب که
 شهرزاده و قصه دیر که
 خوارلس کاله سفر
 چه دده به حال خبری شد
 و خمایوه و ریره وه
 مارغه کره له حوض یومته
 پس مونی یولی محال
 شهرزاده و زه دوراند
 جنی را غله سلامت
 داده دغه خای شکاره
 تاج ملوک شهرزاده دواره
 چه جنی یومته کاتنه
 به جلدی و ریاسیدله
 سه دواره ژرید نه
 نور و وی و غوبسته

د دریاب به غاره باند
 ز رجاله و ویسته
 و رت بهر بشکاره شن
 شهرزاده لار شد پخپله
 بیا به پیرت به راکم زه
 نور و کره له چاپو بسته
 به خنوم سه معلوم که
 به هر خای دده مذکور که
 به درگاه تاج ملوک
 را غله تله کومر مکان
 شان شوکت و دی عجب که
 دی خماله سر تیر که
 هر خوا و کرد و بر
 تاج ملوک به پدیناز
 چه د نمر شان و بشره وه
 چو تیری و و به بل کورته
 هیچ خبر نه شوله حال
 را غله تیر که مردرباند
 روغه جومر امانت
 د دریاب به کناره ده
 شود و از غاره به غاره
 به خپل توئی نظر شن
 توه به غیب کن و نیوله
 یوله بل خامرید نه
 داجنی و کسینوله

چه خبری و او مرید نه
 زر واسطه روان شونه
 تاج ملوک شهرزاده دواره
 هر واته في الحال
 دواره ورونه چه یوحا شو
 دواره ورونه پدیوار
 چه بادشاه لور ولید نه
 پلار او موس او تره ی واره
 پس له هغه کینیا ستنه
 دی بد حال و مرته وائینه
 هم بنادی وه هم ژراوه
 بیاباد شاه را بهر شنه
 شهرزاده له تی عزت
 دیری ور کړه پیشکشونه
 زیات له حدی مد امر
 شهرزاده دخپل سفر
 په مجلس کین حاضران
 بیاروان شو په ترتیب
 چه تی لار له خپل کورته
 بادشاه وینوه له لاس
 خوب خوراک ناسترولاره
 کله سیل به دی وینکار کړ
 یوه ورخی کړینه
 دده یار سعد ملوک وه
 یو سپاهی ورسره تنه

هغوی لا خوشحالید نه
 ورسره پیر عالمونه
 هم لښکر ورسره واره
 د بادشاه په استقبال
 پرتنا شکر د خدای شو
 لار له کورته په تلوا سر
 لوری زرو ورسپاسید له
 ژرید له سه تر غامره
 نوری کړه تر نه پوښتنه
 دوی بد واره ژرید نه
 هم خفقان وه هم خذوه
 ورسره تاج ملوک ونه
 ورکاوه به هر ساعت
 قسم قسم بند رختونه
 ورسره کړه په بار بار
 حال بیان کړ سراسر
 کل شو پاته حق حیران
 په طرف د سر اندی ب
 شهرزاده د دربار لورته
 وچه کینینه تحت د پاسه
 د بادشاه سره شولوه
 کله سیل تی د بازار کړ
 یو خامی تی ولید نه
 ولی عمر تی په دوک وه
 خه بیکار تی پر کاونه

شهرزاده هغه ساعت
 کړه نو کړه انبارت
 وچه ورسره روان
 خا خای ته کړه روان
 له سپاهی نه خلاص
 لار روان ته برابره
 شهرزاده ورسپاسید
 شهرزاده په هغه دم
 پیرید کینیا ستنه

د نیکو کړه پوښتنه
 د لمره راغې خپل بیان
 د لمره وینم خپل بیان
 د وطن کړه نوم
 دده د معجزه معلوم
 د لمره مشهوره بیان
 د لمره د کل په نوم
 د لمره د کل په نوم
 د لمره د کل په نوم
 د لمره د کل په نوم

پیر پیری کی کبیر سرور ناست و
 ناگهانہ پیش طوفان شد
 پیر کے درے و درے لارہ
 زہ خود پاتی پدختہ شوم
 نس شپی و رخی ابو ورم
 یار چہ لار شد لہ دنیا نہ
 وژ لے نہ شہ خیل خان
 نہ وطن تہ مرزہ کیوے
 پد خیل یار سپی زہیم
 چرم نشتہ پد کبیر یار
 بی لہ یار وطن اور وے
 چہ دیار نبی بنکار پیر
 کہ مریدار هلتہ و زبرد
 ہیچ پیر نہ لوم پروازہ
 اوس بد کوزہ پد سفر نہ
 پس لہ مرلے مردہ طبع
 دہ چہ و کرے خبرے
 شہزادہ بایں بل اور شد
 لہ پودے نہ بی اختیار
 و چہ زہ دھغہ یاریم
 سعد مالوک چہ و کاتہ
 یو تر بل شوسرہ دوارہ
 لہ یتر حال ژرید لہ دے
 بادشاہ ہم دسر اندیب
 شد حاضر هغہ ساخت

نور یاران پر طبع راست و
 نور تاریک و آره جهان شد
 لار شد و ب شد خلق و آره
 پر غم و نو کین آخته شوم
 پر دے خای را و ختم
 زه جدا شوم له اشنا نه
 داسی کر زم سر گردان
 نه بو من خلق مر یاد پر
 همیشه دختان پر ویریم
 پر وطن مر نشسته کار
 پر مثال د کافر گردو
 پیدل یارئی اور بلبر
 دیری ملک دیری جاکیر
 چه له یاریم جدا ده
 یو خوا بل خوا در بدره
 چه دیار سره شمع جمع
 پر وی شان سره ظاهر
 بشکله رنگئی سو سکورش
 را بهر شه له یو وار
 یار د نه یم خدمت کار یم
 شهرزاده ئی پیر اند نه
 پر ذرا غاره پر غاره
 او پر اوس خوشحالید در
 دا حال و او ریده عجیب
 حال دیار د عریت

خلقوتی را می
اطلب که هفت درون
دو دوا و دو دوا
چهار دوا و دو دوا
دوا ده دوا ده دوا
در عین پیوسته
پیش از این اقامت
هم در آن هم بر خور
ده هفت جنتی است

۵۱

شهرزاده ده راوشک
ملکه دهغه نوم ده
رغمه نوم بی بند معلوم ده
یوه ووخ سیف الملوك
ده سره د سعت ملوك
خوشحال بی باغ کین
ملکه زرد و سر غلکه
و چم زوی می پنداره
اوکه نه اوله پرماده
نیمه

هغه ښته ناخر نښه
 ملکه سره خور بله
 سعد ملوک چه وليد له
 وچه ای شهرزاده ورور
 شهرزاده ويل چه ستا شوه
 ملکه ته نور گويان
 وچه کوره شه پداره
 پردی کار کښ وکړه ورور
 هغی وچه خير به شينه
 ملکه لار له کورته
 وچه مورک د ساعت د
 شهرزاده سره احسان
 مورک وچه ستا پښت
 جوړيد دغه حال کښ لاله
 ملکه ئی وليد له
 خوشحالی ئی وکړه ديره
 بيای وکړ په داسان
 چه حال وایه دراتلو
 دی ويل رب مهربان شه
 د هغه به برکت
 بيا جامالی کړه پوښتنه
 دی ويل دگل مثال د
 مکر يو بدیع جمال
 بيا جامالی وچه خوان
 ملکه وچه رښتیا زه

سر اندیپ تبه راخښته
 ناظره نوم یادیدله
 نهایت ئی خوښه شوله
 داچنی سول کړی اود
 دارا پورک د پد ماشوه
 شهرزاده شه له د شان
 پد کار کښ شه هښیاره
 چه زیاتی تر نړوی نور
 که یوخل را ور سینه
 ور زده شوه خپله مور
 که خدمت د خدمت د
 دی پد کار پد دل و جان
 د ځمونی مصلحت
 شوه ښکاره بدیع جمال
 ور سره تر غاړه شوله
 له حساب له حد تیره
 ملکه حق پرسان
 د خپل کور در سیدو
 پښ به ما بانی یوخوان شه
 تن خما شه سلامت
 چه داخوان به خدمت و نه
 ورک دده دحسن سیال
 ده دده دحسن سیال
 هلته پښ شه پد خدمت شان
 کړم خبره تاته دازه

نوم دخوان سنی الملک
 پد ښه شان پد ښه ملوک
 بلار ئی مصر کښ سلطان
 چه ښکاره پد کله جهان
 ستا شهرو ئی ده لید
 چه تر نقش و لید
 ستا شهرو بانی مین د
 هم پد تاسی عجب د
 ستا له نعم پضرورد

۵۹
 ستا له غم پد ښه شان
 پد ښه شان پد ښه ملوک
 ستا له غم پد ښه ملوک
 د سوا شوش پد ښه ملوک
 ستا له غم پد ښه ملوک
 پد ښه ملوک پد ښه ملوک
 ستا له غم پد ښه ملوک
 د سوا شوش پد ښه ملوک
 ستا له غم پد ښه ملوک
 د سوا شوش پد ښه ملوک

چه خیمی ته مر سید له
 شهرزاده خان له سرود کو
 سیند سوی په ذرا وه
 وجه ای خا دلداره
 ی خا د زړه مر هم
 ای خا د ستر کو نور
 ای چه ته خا لیلای
 راشد کوره خیل مجنون
 راشد کوره خیل مجبور
 راشد کوره خیل بیمار
 راشد کوره خیل عاشق
 چه جمالی دا خبری
 بل د زړه په سری اورشد
 له ملوک شوه دو چنده
 خان ی جوړ کو چه ورخم
 بیای صبر کو اختیار
 نور په بیرته شوه روانه
 خان له باغ کبوتر زید له
 خوب پورا غی پر یو تله
 شهرزاده چه سرود بس کو
 یو خواب خوا کزیدنه
 چه نظری په جانان شه
 چه نظری په دلبر شه
 چه نظری په دلدار شه
 چه نظری په آشنا شه

هلتے غلے و درید لہ
پرس ورنی دزبہ سود کو
خان سرہ پداوینا و
راشہ راشہ رب دپارہ
خلاص مکرہ لہ کما تم
خان خبر کرہ لہ رنخور
ولی دومرہ بی پروا لے
خنکہ شد پدغم زبون
چہ کخومرہ پدضروا
پد غمونو کرفتار
دروغون دے کہ صادق
لہ دہ واوریدی نادرے
بشکل رنگ فی سو سکوشہ
دھغہ پد مینہ بندہ
ملاقات ورسہ کر مہ
وچہ بندہ نہ تلوار
پد مطلب پوم حیوانہ
پتہ ورو ورو ژپید لہ
پد یو خای کین اودہ شو
دباغ سیلہ تہ ٹھوس کر
پد جمالی ودرید نہ
وہر تہ پاتی حق حیوانہ
لیونی مجنون او ترشہ
خواب زہرہ ٹارہ تارشہ
پہ ژپا وہ پد خندا شہ

فوری کینا شد شکی
 سر کینا پوزندگی در
 زنی کینو بی و سواد
 در و خیل در انداید
 تماشای کولی
 پدرو و روی بیکولی
 که تیر حال زید
 که وصال خداید
 چهری او بی توید
 ۴۱

در توبه و پند
مستزاده فی و بشیر
در نیکوئی و خلاص
فی دین و دنیا
راست ناستی هم دیدار
دیده دو بستم که کار

شہزادہ وچہ میں یم
 شہ خوراک مرد زہ خون
 زہ موی دے لہ دنیا نہ
 تہ پلو کرہ لہ مخ پور تہ
 پتہ چہ مخ دہ حجاب کر
 پردہ ستا پم شہ بانہ
 راشہ مخ راتہ شکارہ کرہ
 نوری زر ہفہ ساعت
 بند خورے خورے خبرے
 شہزادہ تہ و خوان
 قصہ خیلہ سر تر سرہ
 شہزادہ ورتہ خیل حال
 بیاجمالی وچہ یار
 سرک واریہ بی وفادی
 شہزادہ ورتہ قسم
 وکہ مالکین وفانہ و
 زہ بہ نہ ورتہ دستان
 ماد مصر بادشاہت
 ہر طرف تہ بی مجال
 بیاجمالہ شوہ کو بانہ
 درتہ وایمہ رشتیانہ
 ولی خیل مر نہ دے والک
 نور بانو نامہ مخور دہ
 خما واریہ والک اختیار
 کہ ہفہ ورضا کر لہ

زہ بہ تا پسے عجن یم
 مرم گوان مر شد ژوند
 مہ بہ شہم بے لہ تانہ
 لہ وگورہ خمالور تہ
 پروچ کینہ آفتاب کر
 سپور می تند کر لہ لاند
 غم لہ مانہ ہوارہ کرہ
 کر لستورے خیل اویت
 وے شروع کر لہ نادرے
 ماخبر کرہ لہ بیان
 راتہ وکرہ براورہ
 واریہ وویہ کمال
 لاند پد سر کرہ لہ کال
 کل بی پتہ بی پروا و
 وکرہ زہ ہفہ دم
 خما میتہ مر ہشتیانہ و
 بے آرام سر گردان
 ستالہ غم کر لہ پتہ
 گوزیم لہ یم دیر کال
 وچہ داواورہ لہ مانہ
 چہ میتہ یم بہ تازہ
 تحکد لہ مر شہ چساک
 ماتہ گوانہ لکہ مور دہ
 دھفہ دے دھر کار
 زہ رضا یم پچہ پلہ

شہزادہ وچہ میں یم
 زہ موی دے لہ دنیا نہ
 تہ پلو کرہ لہ مخ پور تہ
 پتہ چہ مخ دہ حجاب کر
 پردہ ستا پم شہ بانہ
 راشہ مخ راتہ شکارہ کرہ
 نوری زر ہفہ ساعت
 بند خورے خورے خبرے
 شہزادہ تہ و خوان
 قصہ خیلہ سر تر سرہ
 شہزادہ ورتہ خیل حال
 بیاجمالی وچہ یار
 سرک واریہ بی وفادی
 شہزادہ ورتہ قسم
 وکہ مالکین وفانہ و
 زہ بہ نہ ورتہ دستان
 ماد مصر بادشاہت
 ہر طرف تہ بی مجال
 بیاجمالہ شوہ کو بانہ
 درتہ وایمہ رشتیانہ
 ولی خیل مر نہ دے والک
 نور بانو نامہ مخور دہ
 خما واریہ والک اختیار
 کہ ہفہ ورضا کر لہ

نورئی خان بدخیل پلنگ
 سہیلی چہ پاسیدار
 ملکی در سرہ خور ہم
 وچہ پاسوی جمالہ
 پروروروئی پاسولہ
 ملکی ومرتہ منت
 وچہ دامت کوونہ
 چہ ملوک تیوگنار
 ناظری خورئی داسان
 مورئی ہم زاری کولہ
 چہ ملکوئے شوہوی وارہ
 بیاطلبئی کول فرشونہ
 زرین تختئی ہم طالب کور
 چہ مجلسئی برابر کور
 ملکہئی زر پاسیدار
 شہزادہ لہ و مرغللہ
 وچہ پاس مہربان
 پرعزت اوپہ مدار
 شہزادہ خان برابر کور
 بشہ سنبالئی کور خیل خان
 چہ مجلس تہ شدہ دمنہ
 شوہ اوچتہ پرتلوار
 دیئی و شوہ لہ لاس
 خان سرہئی کنبیناونہ
 سہیلیوچہ بد کانتہ

درآورده کن هفت درنگ
 بیانی لوبے جوئے کر لے
 او درمی ددو مویر هم
 چه به لبو بوشی خوشحال
 پر خندائی وینہ کر لے
 کہ شروع هفت ساعت
 هم زاری او فریادونه
 تہ بنکارہ کرہ خیل دیار
 منت کہ هفت زمان
 را خبرہ ئی خوشنیلہ
 نور جمالی کینوہ غارہ
 رشکارنگ پر بند نقوشہ
 بند مکان ئی جویر عجب کر
 سم رستی ئی جویر آخر کر
 ناظرہ و سر سرہ شولہ
 ورتہ و رایت و درین
 زہ چہ کلار شوترجانان
 دین و کرہ دد لہار
 زرین تاج ئی بند پر سر کر
 پس لہ هفت شد روان
 نور جمالی اولید نہ
 را غلہ مخی لہ دیار
 زرئی بوتہ تحت دیار
 پر عزت بہر ککاونہ
 شہزادہ ئی خوشنیلہ

بنیاده بد بل خوانده
 دوی نظر نه کاوه چانه
 نوئی جوید که بند سازونه
 پیرنگ زجک پیر او دونه
 بند طیارئی که سی و د
 ز عکین پر کیده سود
 چه مجلس و آن تمام شد
 خلق لایه پخیل مقام شد
 شهر زاده بد بیع جمال

۶۳
ملک بانی شد فی الحاله
در سی مور هم
کیاست هفده ساعت
وید چو زنی که خست
که محاط به دیوار
دیده و در کوهی
چو دوزخه نه بی ملال
نیز آرد

[illegible]

هم ئی کرے لوی احسان دے
 لہ عیان خہ بیان دے
 تہ دہ شدہ دستاویز
 جواب ور کو ہسے رنگ
 خمانشتہ خہ اختیار
 یام پلار حکم کوینہ
 راضی ستا سو پر رضایم
 دغہ کار بہ شی اسان
 مکر تا سو تہ اسان دے
 راسرہ دے ہم پیران
 دامقصور بہ ئی پورہ کرم
 ولد و بنکوئی داساعت
 خچی پر لورے دارم
 پید خای کبش بہ ہم خورے
 د کا غد و بنکوئی الحال
 پر پیو یا نو کبش سلطان
 لوے نسب خانوادہ دے
 زیات لہ حد دیو غجن دے
 چہ پیدہ شدہ برابر اوس
 توقد و شہوہ دوستورہ
 د اصلاح کہ ستا خوشی
 پید نکاح شی لاس تو غارہ
 تیو جمائے تر نظر کر
 ویر تہ حکم ئی داکنہ
 خوین خای تہ شدہ روا

نورئی وچہ خوک فی خوان
 شہزادہ اول سلام کر
 سر ترسئی بیان
 نور بانو چہ ترخوے
 نورئی و نیوہ لہ لاس
 و خفہ چہ نہ شئی نور
 کہ د نیکو نصیب ستاوی
 ستا مقصود بہ وارہ سر
 نور دہ ہر ساعت
 بیائی و وچہ شہباز
 دی ہالہ بیوہ راخینہ
 مناسب وچہ پاسونہ
 خما کلہ داخو بیوہ
 اوہورے بہ ہم جمالہ
 نور اسباب فی طیارکنہ
 چہ نزدے شد خای و شکاہ
 نہ دلی بہ د مقام
 زہ و ریشی شہباز تہ خم
 نور بانو تر لارہ ورائند
 ناگہانہ خود دیوان
 شہزادہ ئی واخستند
 کہ حاضرئی بہ تلوار
 شہزادہ چہ وکاتنہ
 وہ ویل کنی شہباز دے
 ہفہ و ویل چہ خوان

خنکہ راغلے مہربان
 پس لہ ہفہ ئی کلام کر
 و مرتیر کر بہ بند شان
 بی بی واوریدی نادک
 وچہ کبیینہ تخت دیاس
 داخای و کتہ خیل کور
 اوڑوندون باقی خاوی
 غم بہ ستالہ زوہ بھریش
 دیر کاوہ مدار عزت
 بنکار لہ تلک دے فلال
 چہ بند مور لہ بنکارہ شینہ
 پس ہلکتہ روان شونہ
 چہ بہ غم پرتا تیر پورے
 وے پرتا پس ملاکہ
 لارک دوارہ دواتنہ
 نور بانو و وکرہ وار
 خہ قدر و کرہ آرام
 پد احوال فی خیر و مد
 دے شہ پاتی پرتکا باند
 شول حاضر ہفہ زمان
 پد ہوائی پور تہ کنہ
 د دیوانو پد در بار
 یوغت دیوئی ولیدنہ
 چہ پد ہسجاہ جلال دے
 ماخبر کرہ لہ بیان

ملکہ چہ تا بیوہ
 تالہ دیوہ خلاصہ کر
 واپدیر دیوہ شہ شان کر
 دی و قتل دیوہ تان کر
 وہ قصہ کرہ وارہ تیر
 شہزادہ دس تہر سبت
 دغدر دیوہ لوی سواروہ
 دی و ہفہ دی بلاروہ

۶۵

دس قاتل فی خیل و قتل
 نورئی و سار دیوہ شہزادہ
 ہمزوان فی پرتکا باند
 ددہ قتل دے
 اوس فی شہزادہ
 نور بانو چہ لارہ
 دس شہباز درغللہ

پدہ زرد راوید قوت
 شد روان هغه ساعت
 چه قلزم شد جبردار
 هغه کون کون طیار
 و طوفان او بل طوف
 متو سار کون طوف
 قتل کون کون طوف
 چه کون کون طوف
 چه کون کون طوف

پدہ زرد راوید قوت
 شد روان هغه ساعت
 چه قلزم شد جبردار
 هغه کون کون طیار
 و طوفان او بل طوف
 متو سار کون طوف
 قتل کون کون طوف
 چه کون کون طوف
 چه کون کون طوف

سر تو ساری شهبال
 شهبال و چه شد خوان
 دیوان کوزے روز و شب
 هسے نه چه گرفتار شه
 نور شهبال هغه ساعت
 نوبت توئی و در و صه
 نور با تو او شهبال دوا
 چه پد خای و سر سید نه
 یو خوابل خوا و غا بشند
 و سر نه و و چا پیر یانو
 نور شهبال هغه زمان
 و چه خه گرفتار و ر شه
 خما خیل دے دغ خوان
 لہ دے حال شد خبر نه
 چه قاصد و سر سید نه
 هغه دیو هسے جواب
 چه قلزم دے خما نوم
 ما قاتل دے او سر موندی
 او سر کدے خمال لاس
 زه بد خنگ به جهان
 کد مر سر و سره خینه
 مر به شم پد دی ننگ
 چه قاصد شد رادوان
 خبر داری به احوال
 شهبال زرد راوید قوت

خبر دار کد پد دی حال
 هغه خوان دے خما خان
 ددی خوان کوی طلب
 پد دیوان کون حصار شه
 را او چت شد به هیبت
 کد دیر نه تی را معلوم
 شوا روان غاره پد غاره
 شمراده تی نه موند نه
 لہ هر جای کد پویشنه
 چه خوان و کدی دیوانو
 یو قاصد کد و در و ان
 دیوتد وایه چه خبر شه
 چه و ریش نه شای نقصا
 فکر و کد لہ و بر ته
 حال تی واره و واینه
 و لہ و ر کد پد شتاب
 پد دیوان کون معلوم
 پد خوار و لاس لہ راغی
 ژوند کد لار شای پوسا
 چاتد پور نه کرم چشمان
 پیر ضایم لار دیشینه
 دے بد و مر نه کرم چنگ
 پد تلوار هغه مر مان
 سر تو ساری کد شهبال
 دستی جمع تی لنگر کد

دیرئی عذر معذرت کر
 د شہباز چہ شد نظر
 پرتلوار ہفتہ ساعت
 ورسرہ شد لاسر تو غارہ
 زیات لحد لئ مدار
 نور لاس لئ نیونہ
 بیاقلم تری و بیار
 چہ راوستی و داخوان د
 مادر کرے دی امان
 نور قلم لئ خلعت
 ہم قید یان لئ کر خست
 پس لہ ہفتہ نور شہباز
 تما شہ لئ و کرے دیر
 اول ورسید خبر
 چہ قید شہ سیف الملک
 او جمالہ لہ خفقان
 خلق وارہ پرماتم شول
 باخبر ورسید
 شہزادہ لئ سلامت
 شول خوشحال خلق وارہ
 سعد ملوک بدیع جمالہ
 شہباز جمع وزیران کرل
 نورئی جو ہفتہ زمان
 وچہ واورئی وزیرانو
 دامیامہ چہ دی واخل

قسم قسم فی منت کر
 شہزادہ تہ برابر
 شد لہ تخت وراوحت
 تما شہ کرہ جہا وارہ
 ورسرہ وکر بسیار
 خان سرہ لئ کیشیاوند
 فکر وکرہ ہوشیار
 داد ما باند احسان د
 باقی مد کوہ خفقان
 دیو بند وکرہم دولت
 پخلعت او پد عزت
 زیات لحد شد خوشحال
 لہ حساب لحد تیوے
 سر اندیپ تہ برابر
 شہ بہوش سعد ملوک
 پدخای پر پوتہ بی خان
 چہ خبر پد غم شول
 چہ عظیم قتل و شہ
 دستری خلاص کر امانت
 غلبہ و غم تر لارہ
 ہم پد خود راغلہ فی الحالہ
 ہم را قول لئ امیران کرل
 مصلحت کر پد داستان
 امیرانو سردارو
 ربوید لے گور پد لے

در کوم بدیع جمالہ
 خلاصوم لئ لہ جمالہ
 تاسو لہ کر لہ خلعت
 قول شکارہ کر لہ خلیفہ
 ہفتہ وچہ خونی و غارہ
 شہزادہ عظیم الشان
 چہ خبر وچہ خونی و غارہ

ہفتہ دم فی دیو دیون
 سر اندیپ تہ برابر
 وچہ را و لہ جمالہ
 کور تہ را و لہ جمالہ
 ملکہ ناظرہ و لہ جمالہ
 سہیلی ورسرہ و لہ جمالہ
 ہم بادشاہ دسر و لہ جمالہ
 پد شہزادہ دسر و لہ جمالہ

پد هو الكين لاله پور
 جلدی د مصلی دوی
 د پد مصلی د مصلی
 چم پد مصلی د مصلی
 سوری پد مصلی د مصلی
 پد د مصلی د مصلی
 شول حاضر واده دیوان

۶۸

و باد شاه به چن و نیج
 مونز لیدونه کو و نیج
 وزیر نو و نیج
 غم د مصلی پد مصلی
 پد مصلی د مصلی
 فریاد و نیج
 غم د مصلی پد مصلی

که نور خوک در اتلو ویند
 ورسره سعد ملوک
 له واسطه دعا لم
 دیوان لاله پد تلوار
 دایاد شوی چه خوک و نه
 بیاباد شاه ویل چه خواند
 اوس واده د بند جورین
 چه واده دهغه خواند
 چه واده دهغه چاوی
 چه حاضر د پلار و مور
 ستا واده نه شی د خوند
 شهرزاده و چه سلطان
 دغه مینه مروه زیاته
 اوس چه تا سو کله یاده
 که هغوی دلت کنش و اش
 ستا سو هم پد کین لوی ده
 ورکی نه دی شاه صفون
 نور دیوانوته فی الحال
 و چه زر کوی روانیوی
 د پری ورکول سوغاتونه
 و چه یوسی دامالونه
 ورته وایی چه زیاسه
 د ملوک واده طیار د
 خیل پردی واره خبر کړی
 نور دیوان دهغه ساعت

واره راوی په مینه
 هم دراشی تاج ملوک
 راشی نور ورسره سم
 کار و بارنی کر طیار
 همه واره حاضر شون
 ای ملوک شما جان
 خوشما زره نه بند کپری
 چه جدا ورنه خپلوان و
 چه تر مور و پلار جدای
 یاراشنا ورسره نورشی
 پد عالمو کین شرکند
 د پد بند ده مریبان
 ولی نه مرویل تا ته
 شما دغه مدعا ده
 لوی عزت به پر شما شه
 پد جهان کین سرخو ده
 نوم خور د پد جهان
 حکم بیا ورکړ شهبال
 دستي مصر ته و نیج
 خلعتونه دولتونه
 شاه صفون تپیشک شون
 چه ارم ته بی و سوانس
 مکر تا سو ته حصار ده
 کار د تللو و بارو کړی
 واره والوته اوچت

وردیوانو و چه اوس
 هغه خوی پیدا دے
 یو یو سئی چه بھر شه
 چه دیوانو دا خبر دے
 په جهان کس خوشحالی شو
 عالمو نه خبرید نه
 صالح زوی په صفوان
 چه خبری و اوسید نه
 لاله دربار تدبیر و سواس
 وردیوان شو په تسلیم
 کرکئی وړاند کاغذونه
 چه معلوم فی احوال کند
 و چه جوړ کړی په شتاب
 و بدیع جمال دیاره
 هم دیاره دشهبال
 نور په لور د دارم
 یو غمریت وکړه تلوار
 استقبال ته را بهر
 سعد ملوک اوتاج ملوک
 شاه صفوان ته هم واره
 مخا نچه سره شول د
 چرئی و شه ملاقات
 بیادر بار ته شوروان
 شول دننه په دربار
 پس له هغه بیاشهبال

دی دند کوی افسوس
پدارم کنش پرخندای
دفرزند پد حال خبر شه
هلهته و کرا ظاهری
خای پرخای مبارکی شو
پد بنادی جمع کید نه
و کز رهغه زمان
صفوان ز دریا سید نه
کنینا سته دخت دیاس
پد ادب او پد تعظیم
ورسره کل پیشکشونه
نورنی حکم واورونه
د سفر تو بشد اسباب
پیشکشی نی کره طیار
دیو اسباب نی کره سبال
شول روان پد هغه دم
کره شهبال نی خبر دار
هم شهبال شد هم لبکو
ورسره سیف الملوك
ودریدل غایه پد غایه
شول تر غایه یوتربل دگ
خوبن شول دو کله جزیت
شاه شهبال او شاه صفوان
سره دگ پد دار مدار
هسه حکم کر فی الحال

و چه هر خوک در خانو
کوی بنیائشند بدخلقت
هم بنیائشند کوی محلو
کوی کوی او باز روند
چو در جاله غم گزینند
هم در صفت و در نشان
نشیند و هم در دست
کوی رو بناند بدستگاه

۹۹
بدی در چو تملونه
هم دیوسه او مشاونه
سرودنی آغاز کرد
مجلسونه بی بند ساز کرد
رنکار یک در کین عشق و
وز ملوک بدیع نموده
پرنساح فی کوره و خاله
چرخ

اودیشی پید وصال
 دجالی ده خوشحال
 شاه صفوان بهر دست
 دخیل در کعبه است
 خاتمه

دافقه که در ملوک
 بنیاد پید وصال

بهر خای کنی در شوق
 نورانی هوشی در نبوت
 و یکین به حقیقت
 بخلاف در اصف
 بهر کریم در نقل
 مخالف ده در نقل
 مخالف در روضه
 مخالف در روضه

چه نکاح فی سره و شه
 دواده که کار و بار
 دیر خوشحال شد صفوان
 پس لهغه بیا شه بهال
 که داخای سیف الملوک
 و لبیا وطن بند خیزد
 مناسب دی دازمان
 نورنی حکم به دارنک
 دیر لبیکو دتیار شینه
 چه طیارنی کر لبیکو
 نور شه بهال ویل فرزند
 مناسب دیکه یو وار
 چه پید مصر کفر آرم شه
 ملوک و چه خوند ستاده
 نورنی جمع هغه دم
 شهرزاده فی پید عزت
 ترند لاند شول دیوان
 کرک فی مصر ته دتنه
 چه پید مصر کفر آرم یار
 بناد نامی و غریب دیکه
 صفوان و کر خیر اتوند
 تخت فی ساز کر پید سلوک
 هم فی تاج و میر تدید سر کر
 نور ملوک بدید در بار کبر
 بند و اعنی توغری بیان وو

دملوک خاطر پید شه
 چه ورکار شو و آورده یار
 هم شه بهال پید و غه شان
 خان سره و کر داخیا
 وی خوشحال پید سلوک
 پید هر چا باند غریزی
 چه شای مصر تدروان
 دستی و کر هغه درنگ
 چه ملوک مصر ته خینه
 هم اسباب شه یو وار
 ای ملوک بفره مند
 و کر مصر تد رفتار
 پید خیل باند مقام شه
 ستارضا خمار ضاده
 قول عالم کرک دارم
 لدرم کر خست
 پید هوای کرک روان
 دیکه معطل پید کبر ندونه
 دوه دند شول هویشیا
 خلق جمع کیدیکه
 دیرنی ور کر لغمتونه
 پید فی کبشیا و ملوک
 باد شاهت فی واره در کر
 وه دوش پید خیل کار کبر
 دیر خفه تر ظالمان وو

و ددی قصه بیان
 دی له نقل به خلاف
 محمد خیر البشر
 به قصه کنس و دجال
 دا عالم هغه پروردیند
 مکر بیا چه خلقو دیر
 پینا ویری میان محمد
 کتابونه ئی کرک جمع
 دا کتاب ئی برابر کر
 هسی سوال کوی هوزفا
 دا کناه کرے ورمعاف
 نوردهم فضل و کاند
 له دنیا نده دخیینه
 رب و کرے پر کرم
 چه نیکان له دی دنیا نه
 توند پاتی نیک عمل شه
 اوبدان چه کری سفر
 چه هر خوک پر عمل کریند
 امان را کرے یا الله

د تمیم هم پر دشان
 که خوک و کاند انصا
 پر مشکاة کنس سراسر
 د تمیم بیان کرجال
 نورخه نورخه پستی چیند
 کر طلب له حد تیر
 دیر کوشش و کر پی حد
 د صبح قصی پد طمع
 پر چه پاید کنس ئی نور و کر
 چه دیاک غنی سبحان
 واره پوج عبث کداف
 خیر د پینس کری و تر و پاد
 دا دروغ بد پاتی تشینه
 چه داند شی و له غم
 سفر و کرے واره مانه
 هم هویرے ورسو مش
 بدی پر پردی سراسر
 دی شریک ورسو وینه
 دهر هر قسم کناه

گناه کار میان محمد دی
 خویمان ئی به اجد دی

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
 اللَّهُمَّ صَلِّ عَلَى مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِ مُحَمَّدٍ
 وَبَارِكْ وَسَلِّمْ

الفنا م
 بسم الله الرحمن الرحيم
 الف امان غواره لزاره
 ب بندگی کوی اختیار
 ت فوید کره لستودی
 ت ثنا کره له غفار
 ج جهان نابود نسه
 ح حق بین اوسد لکن
 ۷۱
 ز خلی کره زنده لیر
 د دوین مشای پام
 ذ ذاکر شریکس زاده
 ر ک او زده له اغیاره
 ز زاهد شرعیاد کره
 س سوغی کره بی خیاره
 ن

شش شاگرد پدید نعت کین
ض ضرور پدید بدن کیبده
ظ ظاهر پدید علم پور شد
غ غنی پدید غدر زره شد
ق قدم پدید غیر کیبده
ل لطف لکه سووکل شد
ن ناظر حاضر پدید شد
ه هردم واصل له دشه

ص صا بو شد له در نه باره
ط طالب شد مطلوب غواره
ع عاجز مه شد یکبار
ف فارغ شد له مر داره
ک مکین شد لکه خواره
م مانده مه شد له خاسر
و ویر پیره له قمار
لا الف غنند تر غاره

تجہم یوغوارہ یوگوارہ
آکھ او سہ لہ دیدارہ

تمت تمام شد

خاتمة

الحمد لله والمنة که کتاب هذا عن قصه سيف الملوك سابق این
چند مرتبه این کمترین بلکه دیگر مستاجران کتب پشاور قصه طبع
وی نموده بودند مگر باعث نسخهای متعدده که هر یک با هم دیگر
مختلف و بی ربط بودند ازین سبب قصد طبع وی کسی نفرمود
مگر الحال احقر العباد از فضیلت مآب مولوی احمد صاحب
دام فیوضه التماس نموده قصه بذرا از سر نو تصنیف کنانید
طبع نمود امید از شایقان آنست که در حق این کمترین وعاء خیر مژدول

انستھا

که الحال حیات و هویت
و باین کمترین اعی میانه

42

۷۲
بیتوده است ایندا حجاب
فانون
بی جرمی نور نیست
تا که احدی قصد بی نیازی
از تقاضا نقصا نیازی